

resurse spirituale

Nr. 34 - 2015

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

PROVOCĂRILE SECOLULUI XXI PENTRU EVANGHELIE

ATEISM

ISLAM

DE CE ESTE ISUS ATÂT DE SPECIAL?
Răspunzând provocărilor pluralismului religios
Ivan Satyavrata | 3

EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3:16
Craig Keener | 8

Seria "Pe deplin pentecostal" - Partea a 6-a:
PRACTICI PENTECOSTALE:
BOTEZUL ÎN DUHUL SFÂNT ESTE IMPORTANT
Mark Wootton | 13

ESTE DUMNEZEU O SIMPLĂ
CÂRJĂ PISHOLOGICĂ PENTRU CEI SLABI?
Paul Copan | 17

Seria „Trăirea în Împărăție” - Partea a 6-a:
PROGRES SPRE MĂTURITATE SPIRITUALĂ
H. Maurice Lednicky | 21

ESTE ISUS CRISTOS FIUL LUI DUMNEZEU?
Răspunsul adresat perspectivei musulmane cu privire la Isus
Joseph Cumming | 25

ORFANA CARE A DEVENIT REGINĂ
Marcia Lednicky | 31

Schită de predică:
OAMENI CU DOI TALANȚI ÎNTR-O LUME A CELOR CU CINCI TALANȚI
Isaac Smythia | 35

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse
spirituale

Colectivul de redacție:

Redactor Șef:	Warren Flattery
Traducător:	Lăurențiu Pășcuti
Editor:	Cristian Ardelean
Layout:	Daniel Ardelean

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro; www.resursespirituale.ro



Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.



DE CE ESTE ISUS ATÂT DE SPECIAL?

Răspunzând provocărilor pluralismului religios

DE IVAN SATYAVRATA

**În mijlocul
unei societăți
cu o diversitate
religioasă și
culturală în creștere,
care ar trebui să fie
poziția creștină față
de credințele
diferite ale
semenilor
noștri?**

Conflictul religios caracterizează lumea de după evenimentele din 9 septembrie. Totuși, mulți oameni din zilele noastre cred că adevăratul dușman adevărat al păcii și armoniei globale nu este terorismul în sine sau violența religioasă, ci fundamentalismul religios sau totalitarismul. Într-un articol intitulat „The Real War” (n. trad. Adevăratul război)¹ publicat în urma lui celor întâmplate pe 9 septembrie, editorialistul ziarului New York Times, Thomas Friedman, și-a exprimat cu deschisă perspectiva, dând vina pentru acele evenimente pe ceea ce a numit el *totalitarismul religios*, „o viziune asupra lumii care spune că credința mea trebuie să primeze și poate fi afirmată și susținută doar dacă toate celelalte sunt negate”. El situează toate credințele care rezultă din tradiția biblică, iudaismul, creștinismul și islamul, în această categorie, deoarece tendința lor este aceea de a crede că ele dețin adevărul exclusiv.

Friedman este un avocat puternic al unei ideologii pluraliste care îmbrățișează diversitatea religioasă și care permite o recunoaștere egală a comunităților de credință alternative, pentru ca oamenii să-și poată alimenta credința fără a avea pretenția unui adevăr absolut. Citându-l pe rabinul David Hartman ca suport al viziunii lui, Friedman pune întrebarea: „Pot islamul, creștinismul și iudaismul cunoaște dacă Dumnezeu vorbește araba vinerea, ebraica sâmbăta și latina duminica și dacă El primește oamenii diferiți care se apropie de El în virtutea propriilor istorii, în lumina moștenirii lor lingvistice și culturale?”

„Este fanatismul îndârjit o necesitate pentru pasiunea și supraviețuirea religioasă sau putem avea o perspectivă multilingvistică despre Dumnezeu — o noțiune care consideră că Dumnezeu nu poate fi cuprins de o singură cale religioasă?” Aceasta este o strategie clasică pluralistă a religiilor stereotipice care pretind că dețin adevărul absolut ca un „fanatism îndârjit” și care banalizează diferențele dintre religii ca simple diferențe lingvistice, care reflectă răspunsuri condiționate istoric și cultural la o realitate finală. Problema are implicații serioase și ridică o serie de întrebări grele, dintre care unele lovesc chiar în vena jugulară a credinței creștine.

În mijlocul unei societăți cu o diversitate religioasă și culturală în creștere, care ar trebui să fie poziția creștină față de credințele diferite ale semenilor noștri? Îi considerăm ca un teritoriu ocupat de dușman pe care trebuie să-l cucerim pentru



Pluralismul
susține că
nicio religie
nu poate
pretinde că
deține ceva
normativ
și superior
celorlalte

Cristos sau ca pelerini ce călătoresc pe căări diferite, care vor duce în cele din urmă la aceeași destinație? Când Îl mărturisim pe Isus ca Domn și Mântuitor universal, spunem noi de fapt că creștinismul este singura religie adevărată și că nu există adevăr sau bunătate în nicio altă religie? Dacă fiecare religie pretinde a fi singura religie adevărată a cărei misiune este aceea de a-i converti pe cei cu credințe diferite, nu va duce aceasta la o intensificare a bigotismului, a fanatismului și a disputelor religioase?

SEDUCȚIA PLURALISMULUI

Pluralitatea religiilor și a culturilor este o trăsătură integrală a vieții din cadrul comunității umane din vremuri străvechi. Cu toate acestea, forțele gemene ale modernizării și globalizării au contribuit la apariția unui fenomen în mod distinct modern, atât în termenii diversității culturale experimentate de societățile de astăzi, cât și în cei ai răspunsului contemporan la această realitate într-un mediu cultural global. Cu toate că *pluralitatea* se referă pur și simplu la faptul diversității culturale și religioase, *pluralismul* descrie mai corect o perspectivă egalitară care susține o paritate necizelată între religii cu privire la adevărul religios.

Pluralismul susține că nicio religie nu poate pretinde că deține ceva normativ și superior celorlalte, toate religiile sunt răspunsuri umane condiționate istoric și cultural la aceeași realitate divină. Trebuie să celebrăm diversitatea experienței și expresiei noastre religioase ca ceva bun și sănătos și trebuie să recunoaștem mântuirea [iluminarea sau eliberarea] ca ceva prezent și eficace în felul său în fiecare religie.

Un set complex de factori istorici și sociologici au dus la creșterea atractivității pe care pluralismul îl are asupra oamenilor de

astăzi. De-a lungul istoriei mondiale, majoritatea oamenilor au trăit în izolare etnică și culturală unii față de alții. Sosirea globalizării a dus la o proximitate fără precedent față de oameni din diferite popoare cu diferite religii și culturi. Călătoria și tehnologia au adus la un amestec de națiuni și culturi pe care părinții noștri nu și le-ar fi putut imagina.

Astăzi, interconectarea dintre diferite colțuri ale lumii ne-a schimbat lumea într-un mod irevocabil, astfel că planeta noastră a devenit o rețea de influențe care se intersectează. „Altul” cultural a devenit mai puțin străin și nefamiliar, fapt care a dus la o mai mare acceptare a diferențelor dintre noi. Un important efect secundar al acestui amestec de culturi este idealizarea diversității etnice și religioase și scepticismul față de pretențiile existenței unui adevăr absolut al religiei.

Contactul modern dintre culturi poate fi o experiență exotică și plăcută, dar este totodată plin de tensiune și predispus spre violență. Religia, aflată în inima celor mai multe culturi, a fost cea mai puternică sursă de conflicte sociale din ultima perioadă.

Escaladarea fundamentalismului religios este un alt factor care a contribuit la seducția pluralismului în zilele noastre, din moment ce au fost unii care au afirmat că ideologia fundamentalistă a oricărei religii pare să genereze în adepții ei ură, suspiciune și frică față de alte religii. Lucrări recente despre apariția terorismului religios scot în evidență legătura strânsă pe care o observăm adesea între fundamentul religios și violența teroristă.² În acest context, pluralismul pare a oferi o bază ideologică atractivă pentru o liniște socială.

PROVOCAREA PLURALISMULUI

Ideologia pluralismului a câștigat constant credibilitate și și-a răspândit influența în ultimele decenii. Ea formează astăzi o ortodoxie neoficială în cele mai multe centre academice, este răspândită în culturile contemporane populare și este adânc înrădăcinată în elita divertismentului și a mass-mediei. O problemă care ar trebui să ne preocupe serios este acceptarea tot mai mare a acestei ideologii în rândul creștinilor. Gândiți-vă de exemplu la două afirmații făcute de niște creștini în cadrul unor interviuri conduse de sociologul Christian Smith într-un studiu al creștinismului american:

„Eu nu cred în misionari. Dacă vrem să mergem în Africa ca să oferim sprijin medical și să-i învățăm pe oameni cum să facă agricultură, foarte bine. Dar dacă vrem să mergem în Japonia și să-i convertim pe șintoști, nici vorbă. Dacă ei ar fi venit aici și ar fi încercat să facă lucrul acesta cu mine, m-aș fi infuriat și cred că au tot dreptul să simtă același lucru. Creștinismul este minunat. Dacă sunt ceva, atunci sunt creștin. Cred însă că ceilalți au dreptul să creadă ce vor, iar dacă merg în iad, n-au făcut decât să aleagă drumul greșit.”

„A spune că celelalte religii sunt greșite este o formă de egocentrism și egoism. Nici măcar nu mă simt bine să spun că toate religiile indică spre același Dumnezeu. Eu nu am nicio problemă cu drumul pe care îl alegi, dacă acela este sistemul tău de credințe. Suntem muritori. Cine sunt eu să spun ce e bine și ce e rău? Dacă te ajută să treci prin viață și să dai vieții un sens, atunci e bine.”³

Acestea nu sunt opiniile unor relativști sau ateï radicali, ci ale unor creștini declarați care au adoptat ideologia pluralistă și o viziune a lui Cristos ca una dintre multele căi alternative spre Dumnezeu.

Pluralismul ridică întrebări cruciale cu privire la natura și scopul misiunii creștine și a creștinismului în sine. Evanghelia creștină susține că toți oamenii sunt păcătoși, că au nevoie de răscumpărare și că Dumnezeu dorește mântuirea oamenilor de orice rasă, cultură și religie. Ea afirmă că mântuirea lui Dumnezeu vine la noi printr-o persoană, Isus Cristos, revelația de sine a lui Dumnezeu care a luat asupra lui păcatele lumii, și că doar prin credința în El pot fi oamenii restaurați într-o relație corectă cu Dumnezeu. Pluralismul respinge această înțelegere a Evangheliei catalogând-o ca de neconceput din punct de vedere intelectual și inadmisibilă din punct de vedere moral. El lovește în centrul nervos al credinței creștine, în trei puncte cruciale.

În primul rând, pluralismul pune sub semnul întrebării pretenția creștinismului istoric

de a avea acces privilegiat la revelația divină în autoritatea unică acordată celor 66 de cărți ale canonului protestant. Pluraliștii afirmă că toleranța față de alte religii necesită ca creștinii să accepte faptul că scripturile oamenilor de credințe diferite au aceeași autoritate ca Biblia. Creștinismul biblic, pe de altă parte, susține că deși revelația generală constituie un temel pentru a recunoaște prezența unui anumit adevăr în cadrul altor religii (Romani 1:18; 2:12–16; Fapte 14:15), aceasta nu are aceeași autoritate sau valoare mântuitoare ca revelația prin Cristos.

În al doilea rând, pluralismul pare să înfigă toporul în afirmația centrală a credinței creștine: faptul că Isus din Nazaret n-a fost pur și simplu una dintre, dacă nu chiar cea mai mare, figurile religioase umane, ci El este revelația de Sine crucială a Dumnezeului veșnic. Pluraliștii consideră această afirmație drept o pretenție arogantă, un obstacol imposibil în calea mișcării spre o armonie interreligioasă atât de importantă pentru pacea mondială. Chiar dacă creștinii afirmă că Isus este unic și normativ *pentru ei*, aceștia nu pot pretinde că Isus este unic sau normativ într-un sens universal. Isus poate fi Mântuitorul creștinilor, dar El nu este singurul Mântuitor pentru toți oamenii. Pluraliștii caută astfel să elaboreze o cristologie revizionistă radicală care îl golește efectiv pe Cristos de orice pretenție finală.

O a treia problemă serioasă a pluralismului o constituie credința acestuia că diferitele religii nu reprezintă altceva decât diferite căi ce duc la aceeași țință finală. Diferitele tradiții religioase nu fac altceva decât să descrie simple răspunsuri venite din contexte diferite în care oamenii experimentează de fapt aceeași mântuire / iluminare. Pluraliștii presupun că oamenii sinceri și morali nu se pot înșela pur și simplu cu privire la credințele religioase fundamentale, în special când astfel de credințe și practici par să aibă efecte benefice. Este de înțeles de ce o astfel de perspectivă prezintă o anumită atracție emoțională, dar ea subminează în mod clar temeiurile și motivația misiunii creștine.

DEMASCAREA PLURALISMULUI

Pluralismul se manifestă într-un spectru variat de expresii, de la o intuiție infantilă, crudă, care afirmă că Dumnezeu îi va accepta pe toți oamenii sinceri și buni, indiferent dacă au sau nu o anumită credință, până la modele filozofice sofisticate. Poate fi poziția pluralistă susținută? Rareori se întâmplă să întâlnim încercări serioase de a apăra pluralismul din punct de vedere biblic, dacă întâlnim vreodată. Un curent relativ modern, pluralismul se bucură de puțină susținere, dacă nu chiar deloc, din partea tradiției bisericii. Prin urmare, criteriile

Pluraliștii
caută astfel
să elaboreze
o cristologie
revizionistă
radicală care îl
golește efectiv
pe Cristos de
orice pretenție
finală.

Punctul
de pornire
inevitabil în
orice încercare
de a înfrunta
mesajul lui Isus
trebuie să fie
întotdeauna
Isus Însuși.

teologice folosite în construcțiile pluraliste tind să fie arbitrare. Cu toate acestea, pluralismul poate fi cântărit și găsit ușor pe cont propriu. Vom vedea că acesta nu reușește să reziste din punct de vedere empiric și logic în momentul când este confruntat cu două întrebări: 1) *Corespunde faptelor?* Susțin datele religiilor și experiențele religioase afirmația pluralismului? 2) *Are sens?* Este el o soluție alternativă coerentă și consecventă din punct de vedere logic la problema diversității religioase?

CORESPUNDE FAPTELOR?

Prima mare problemă pe care trebuie să o rezolve adepții pluralismului este *problema conflictelor între diferitele revendicări cu privire la posesia adevărului*. Vin toate religiile diferite cu aceleași pretenții și învață ele în principiu același adevăr? Chiar și un studiu superficial al religiilor actuale ale lumii ne descoperă că există diferențe clare între afirmațiile lor esențiale. Să exemplificăm această afirmație făcând o comparație între trei credințe cardinale ale celor trei religii majore ale lumii.

Cum este Dumnezeu [ființa supremă religioasă]? Allah este singurul dumnezeu creator și veșnic al islamului. Musulmanii consideră orice încercare de a diminua distincția dintre Creator și creație drept idolatrie. Nu există un concept al unei ființe supreme comun tuturor budiștilor. În budismul Theravada, *nirvana* este realitatea finală, condiția încetării complete a atașamentului. În budismul Mahayana, Dharmakaya, legea atotcuprinzătoare a trupului esenței lui Buda este realitatea finală. În budismul Zen, realitatea finală este sunyata sau golul.

În hinduism, cea mai înaltă concepție filozofică a unei realități finale este monistă: absolutul, Ființa impersonală este *nirguna* Brahman din *advaita* Vedanta. Hinduismul popular, pe de altă parte, este politeist, cu un panteon format dintr-un număr uluitor de 330 de milioane de zei și zeițe. Există și secte monoteiste în cadrul hindusimului, cât și hinduși atei, pur materialişti.

Care este natura situației deplorabile a omului? În islam, păcatul suprem este *shirk*, asocierea unui lucru creat cu Allah, iar idolatria este aspru condamnată. Păcatul este mai degrabă o slăbiciune, un defect, o imperfecțiune decât o corupere radicală a naturii și a voinței. Chiar dacă există câteva diferențe minore, hinduismul și budismul împărtășesc aceeași credință și anume faptul că umanitatea este prinsă într-o samsara, un ciclu de renaștere și transmigație bazat pe o *karma*. Problema de bază a existenței umane nu este păcatul moral, cât ignoranța principală, înăscută cu privire la adevărata natură a realității.

Care este natura mântuirii / eliberării? Conform islamului, o mântuire viitoare glorioasă îi așteaptă pe cei credincioși: în Ziua Judecării, Allah îi va primi pe cei pe care îi va declara vrednici de plăcerile Paradisului. În hinduism, mântuirea este moksha, eliberarea totală de lanțurile karmei și de ciclurile de reîncarnări. Oamenii pot atinge această stare în trei feluri: calea unei acțiuni altruiste sau dezinteresate [*karma marga*]; calea cunoașterii mistice [*jnana marga*] și calea devoțiunii față de o zeitate personală [*bhakti marga*].

Toți budiștii privesc mântuirea ca o eliberare de *samsara* prin *nirvana*, eliminarea completă a dorinței și a condițiilor care duc la renaștere. Cu toate că unii privesc acest lucru ca rezultat al propriilor eforturi ale omului, le consideră zadarnice eforturile personale și afirmă că doar credința, îndurarea și meritul altcuiva poate aduce iluminarea.

Este realitatea finală una personală sau impersonală? Există un singur Dumnezeu, mai multe zeități sau nu există nicio Ființă superioară de niciun fel? Este condiția umană rezultatul păcatului moral sau a unei iluzii cosmice? Este mântuirea în principiu o eliberare de ciclul renașterilor sau o promisiune a unui paradis fericit, senzual oferit ca răsplată celor credincioși?

Există o diversitate prea mare de credințe între diferitele religii și multe dintre afirmațiile cardinale ale acestora sunt de fapt incompatibile. Aceasta îi determină pe adepții pluralismului să apeleze la o reinterpretare reducăționistă a credințelor și practicilor religioase adesea inacceptabilă pentru adepții ortodocși ai unor religii. Argumentul pluralist, care afirmă că în ciuda credințelor divergente toate religiile sunt mai mult sau mai puțin adevărate, este în mod clar nesustenabil. Datele nu se potrivesc. Pluraliștii trebuie să „cioplească” din aceste date dacă vor ca ele să se potrivească cu teoria.

ARE SENS?

O premisă esențială a viziunii pluraliste este faptul că dacă diferitele religii ale lumii ar renunța la lucrurile ce le diferențiază, la tradițiile specifice în favoarea abordărilor pluraliste, armonia religioasă s-ar atinge în mod imediat. Teza pluralistă este fundamentată pe presupuziția că nu există nicio tradiție religioasă privilegiată. O întrebare critică pentru pluraliști: *Există vreo abordare necondiționată de o anumită tradiție?*

Să verificăm această afirmație prin comparație cu opiniile unui exponent modern al pluralismului, John Hick. Din perspectiva lui Hick, cea mai bună ipoteză care explică pozitiv pluralitatea religioasă este: Toate religiile sunt căi ce duc la ceea ce este Real. Este cea mai

plauzibilă ipoteză deoarece face dreptate unui spectru cât mai mare de religii. Ceea ce este real se află dincolo de toate descrierile și cu siguranță nu poate fi epuizat de descrierile diferitelor religii, care toate sunt parțial adevărate și parțial false.⁴

Punctul crucial al problemei este simplu: De unde știe Hick ce anume este adevărat sau fals când descrie diferitele religii? Ce criterii folosește el în emiterea unor astfel de judecăți? Mai concret, de unde cunoaște el toate lucrurile pe care le afirmă despre natura a ceea ce este Real? Definiția lui Hick cu privire la ceea ce este Real ar trebui să fie atotcuprinzătoare, dar în realitate, ea exclude toate formele credinței religioase ortodoxe, creștine sau de altă natură, care pretind că ceea ce este Real s-a revelat pe sine. Cum respinge Hick ca false toate afirmațiile contrare? El o face pe baza punctului de pornire condiționat de tradiție al modernității liberale, influențată de monismul mistic oriental.

Acesta este punctul în care proiectul pluralist eșuează dramatic: presupuziția eronată că putem avea un punct de vedere de sus asupra tuturor religiilor pe baza căruia să putem formula criterii teologice transcendente neutre pentru evaluarea adevărilor revendicate de diferitele religii. Realitatea este că nu există o astfel de poziție superioară privilegiată în evaluarea teologică a adevărilor diferitelor religii. Asemenea tuturor religiile care pretind că dețin adevărul, adevărul pluralist este și el condiționat în mod inevitabil din punct de vedere teologic. Din acest motiv aceasta este cea mai serioasă slăbiciune a poziției pluraliste, inconsecvența logică uriașă inerentă în încercarea ei de a nega dreptul altor religii de a emite pretenții privilegiate, după cum și pluralismul în sine apelează la criterii specifice din punctul de vedere al tradiției în evaluarea credințelor religioase.⁵

Din moment ce toți pluraliștii susțin cu înverșunare anumite criterii de evaluare a adevărului pe baza unei tradiții specifice, pluralismul nu există cu adevărat. Când demascăm ideologia pluralistă, o vedem așa cum este ea, o ideologie religioasă alternativă, sincretică, ce pretinde că deține adevărul exclusiv despre natura realității, ca orice alt sistem religios de credințe.

CRISTOSUL INCOMPARABIL—RIVALUL PLURALISMULUI

Punctul de pornire inevitabil în orice încercare de a înfrunta mesajul lui Isus trebuie să fie întotdeauna Isus Însuși: Ce a spus Isus? Ce a pretins Isus că face? Cine a afirmat Isus că este? Noul Testament îl descrie pe Isus ca un om fără egal. Nașterea Lui este miraculoasă. El pretinde a fi divin: are autoritatea de a ierta păcate, de a da viață celor morți și de a judeca lumea. El Își prezice propria moarte și înviere, după care Își împlinește propriile preziceri. Cei care au consemnat în detaliu viața lui Isus au fost convinși că El era Dumnezeu în carne și oase, că prin viața, moartea și învierea Lui Dumnezeu a oferit tuturor mântuirea.

Dacă pentru acest motiv ne îndoim de credibilitatea Noului Testament, iar mărturia lui cu privire la viața și lucrarea lui Isus nu ne convinge, ar trebui să-L părăsim pur și simplu pe Cristos și credința creștină. Nu avem niciun drept să alegem într-un mod arbitrar anumite fapte din Noul Testament și să ne modelăm un Isus al nostru pe care să-L

putem adapta presupuzițiilor noastre prefabricate. Aceasta încearcă pluraliștii să facă, dar nu reușesc să convingă, deoarece pluralismul își găsește rivalul când stă față în față cu Cristosul incomparabil, care declară despre sine că este „calea, adevărul și viața” (Ioan 14:6).

Ca urmași ai lui Isus Cristos, noi nu suntem chemați să împărtășim în principiu un set de adevăruri atemporale sau un sistem etic sofisticat, ci o istorisire — istoria Lui —, istoria lui Isus. Noi nu am inventat sau creat această istorie. Dumnezeu ne-a încredințat-o, iar noi nu avem niciun drept să o schimbăm sau să o ținem doar pentru noi. Noi ne străduim să o împărtășim fără constrângeri, cu sensibilitate și umilință semenilor noștri de altă credință (1 Pet. 3:15). Trebuie să fim gata să dăm dovadă de toleranță și să dăm posibilitatea și altora de a-și practica liber credința, așa cum ne dorim și noi. Nu trebuie să ezităm să recunoaștem orice raze de adevăr, de bunătate sau de frumusețe pe care le observăm în devoțiunea, cultura sau stilul de viață al unor oameni cu o credință diferită de a noastră. Trebuie însă să nu încetăm a proclama: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții” (1 Ioan 1:1) — pe Cristosul nostru unic și incomparabil, pe Mântuitorul lumii.



Ivan Satyavrata, Ph.D., pastor principal al bisericii Assembly of God, Calcutta, India, și ex președinte al Southern Asia Bible College din Bangalore, India.

LECTURI SUPLIMENTARE

- Wright, Chris. 1997. *Thinking Clearly About the Uniqueness of Jesus*. Crowborough: Monarch.
- Fernando, Ajith. 2001. *Sharing the Truth in Love: How to Relate to People of Other Faiths*. Grand Rapids: Discovery House.
- Netland, Harold. 2001. *Encountering Religious Pluralism: The Challenge to Christian Faith and Mission*. Leicester: Apollos.

NOTE

1. *The New York Times* [November 27, 2001].
2. Cartea *Terror in the Mind of God: The Global Rise of Religious Violence* a lui Mark Juergensmeyer ne oferă o înțelegere, care ne dă fiori, asupra viziunii cu privire la lume și viață a unor culturi eterogene a violenței religioase și fanatismului nesfârșit a credincioșilor sinceri din cadrul tuturor tradițiilor mondiale majore, inclusiv a creștinismului, islamului, hinduismului, iudaismului, budismului și șiismului (Londra: University of California Press, 2000).
3. Harold Netland, *Encountering Religious Pluralism: The Challenge to Christian Faith and Mission* (Leicester: Apollos, 2001), p. 13, 14.
4. Netland, p. 221–231.
5. Vedeți critica incisivă a lui Gavin D’Costa din *The Meeting of Religions and the Trinity* (New York: Orbis, 2000), p. 19–47

EVANGHELIA DUPĂ

Ioan 3:16

de CRAIG KEENER

Am început să împărtășesc Evanghelia imediat ce L-am acceptat pe Cristos. Am aflat repede că modul în care explic procesul mântuirii depinde de ceea ce cred despre mântuire. Dintre toate doctrinele pe care trebuie să le stăpânim, doctrina mântuirii este cea mai importantă.

Ioan 3:16 este un verset familiar despre mântuire. Adesea îl cităm fără să ne gândim însă ce ne învață. Dacă vrem să înțelegem mai bine acest verset trebuie să-l auzim așa cum l-au auzit primii ascultători ai lui Ioan, în contextul întregii Evanghelii a lui Ioan. Temele din Ioan 3:16 accentuează idei relevante mântuirii care sunt repetate de-a lungul întregii evanghelii. Dintre aceste teme putem menționa natura dragostei lui Dumnezeu, semnificația lumii, cum a dat Dumnezeu pe Fiul Său, cine este Fiul Său, ce implică credința mântuitoare, în cine trebuie să fie ancorată credința noastră mântuitoare și ce înseamnă viața veșnică.

1. DUMNEZEU A IUBIT.

Cauza finală a mântuirii menționată în Ioan 3:16 este dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a fost obligat din punct de vedere moral să mântuiască o lume care s-a răzvrătit împotriva Creatorului ei, însă dragostea care L-a motivat când ne-a creat, L-a motivat să ne restaureze într-o relație pozitivă cu El.

Ce înseamnă această dragoste? Unele încercări de a explica această dragoste sunt contraproductive. De exemplu, multe cărți vorbesc despre diferența dintre cuvintele grecești pentru „dragoste” folosite în Evanghelia după Ioan. Cu toate acestea, pe vremea când a scris Ioan evanghelia, oamenii foloseau aceste cuvinte în mod interschimbabil. Niciun dicționar nu ne poate explica în mod adecvat această dragoste, fie că este în greacă, engleză sau orice altă limbă. În schimb, exemplul dragostei lui Dumnezeu dă acestui cuvânt mai multă semnificație decât ar fi putut avea acesta de unul singur.

De exemplu, când recunoaștem cât de mult Îl iubește Tatăl pe Fiul înțelegem mai bine dragostea Lui pentru lume, căci El *a dat* din dragoste pe Fiul Său pentru lume. Evanghelia lui Ioan accentuează în mod repetat dragostea reciprocă dintre Tatăl și Fiul. De exemplu:

- Tată Îl iubește pe Fiul Său, care este pe deplin ascultător (10:17).
- Tatăl Îl iubește pe Fiul Său atât de mult încât L-a încredințat toate lucrurile (3:35).
- Tatăl iubește pe Fiul dintotdeauna (17:24).
- Fiul iubește pe Tatăl atât de mult încât ascultă de porunca Tatălui dându-și viața pentru lume (14:31).

Dragostea pe care Ioan o descrie ne revelează o relație intimă, o afecțiune exprimată într-un sacrificiul de Sine.

Părinții și copii care se iubesc unii pe alții pot înțelege modul în care descrie Ioan dragostea divină, chiar dacă dragostea noastră nu este decât o umbră a dragostei reciproce dintre Tatăl și Fiul.

Prima referință explicită la dragoste în Evanghelia după Ioan apare în Ioan 3:16—dragostea lui Dumnezeu pentru lume. Doar dragostea lui Dumnezeu pentru lume ne explică de ce a trimis El pe Fiul Său preaiubit, pe care L-a iubit în mod infinit și etern, ca să moară pe o cruce. Ca nimeni să nu se îndoiască de aceasta, Isus ne învață că Tatăl a iubit lumea așa cum L-a iubit și pe Fiul (17:23). A te îndoi de dragostea lui Dumnezeu pentru noi în fața a ceea ce a sacrificat El, este o necredință care Îi rănește inima.

Pentru a mântui lumea pe care a iubit-o, Dumnezeu a fost dispus să suporte durerea pierderii Fiului Său. Crucea face dragostea credibilă. Multor atei și agnostici li se pare greu de închipuit un Dumnezeu iubitor. Ei se îngrozesc la gândul adâncimii suferinței lumii, dar trec cu vederea pe Dumnezeul care a ales să îmbrățișeze suferința pe cruce.

Am fost și eu cândva ateu, dar dragostea lui Dumnezeu mi-a schimbat inima. Soția mea, care a răbdat 18 luni ca refugiată în Congo, a avut parte de o adâncă suferință, dar mărturisește că doar dragostea lui Dumnezeu i-a dat puterea de a răbda.

2. DUMNEZEU A IUBIT LUMEA.

Lumea este obiectul mântuirii. Dumnezeu nu L-a iubit doar pe Fiul Său ascultător, ci a iubit și lumea care nu L-a cunoscut și care I s-a împotrivit.¹ Dragostea lui Dumnezeu pentru

Dacă vrem
să înțelegem
mai bine acest
verset trebuie
să-l auzim
așa cum l-au
auzit primii
ascultători
ai lui Ioan,
în contextul
întregii
Evanghelii
a lui Ioan.



Ce va
putea
face
BUDA

NU ESTE
DUMNEZEU
DOAR
ALAH

Ioan
3:16

Am fost și eu cândva ateu, dar dragostea lui Dumnezeu mi-a schimbat inima.



**Specificând
că Cel pe care
Dumnezeu
L-a dat a fost
„singurul Fiu”,
Ioan subliniază
dragostea
nemăsurată pe
care a avut-o
Dumnezeu
pentru lume
prin faptul că
l-a dat pe Isus.**

întreaga lume ne aduce aminte că El vrea ca toți să creadă în Isus și să primească mântuirea.

Unii dintre contemporanii lui Isus au accentuat dragostea specială a lui Dumnezeu pentru Israel sau pentru cei neprihăniți, dar nu au recunoscut faptul că Dumnezeu iubea pe oricine. În capitolul ce urmează lui Ioan 3:16, niște samariteni au început să înțeleagă acest adevăr. Ei L-au recunoscut pe Isus ca Mântuitor al lumii (4:42; cf. 1 Ioan 4:14). „Lumea” îi includea și pe samaritenii pe care majoritatea iudeilor îi disprețuiau. Dacă îi includea pe samariteni, înseamnă că îi include pe toți oamenii, chiar și pe cei pe care am putea fi tentați să-i disprețuim astăzi.

S-ar putea să fie nevoie de un mare efort pentru a duce lumina lui Dumnezeu la grupurile de oameni învăluite în întuneric, dar nu există grup etnic sau indivizi care să fie dincolo de raza de acțiune a dragostei lui Dumnezeu. Isus Și-a dat sângele pentru toți oamenii. Dacă dăm cinste jertfei Lui, vom iubi și vom sluji dincolo de liniile etnice, culturale și religioase.

Pentru că Dumnezeu Și-a dat Fiul pentru lume nu înseamnă că toți oamenii sunt mântuiți, ci că mântuirea este *disponibilă* oricui. Ioan 3:17 accentuează faptul că Dumnezeu nu a trimis pe Fiul Său ca să condamne lumea, căci ea era deja condamnată. În schimb, El a trimis pe Fiul Său ca să mântuiască lumea. Isus este jertfa care potolește mânia lui Dumnezeu față de păcate, și nu doar ale noastre, ci ale lumii întregi (1 Ioan 2:2). Mântuire este pentru „*oricine crede*”.

Ar trebui să fim motivați să împărtășim vestea bună pentru că Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți. Când ne gândim la grupurile etnice neevangelizate, ne aducem aminte că Isus a plătit deja prețul mântuirii lor. Totuși, acești oameni trebuie să creadă pentru a fi mântuiți. Această nevoie ne invită să urmăm exemplul de jertfă al Domnului nostru și să facem tot ce trebuie pentru a duce celor nemântuiți mesajul că Dumnezeu îi iubește atât de mult încât L-a dat pe Fiul Său pentru ei.

3. DUMNEZEU A DAT.

Dragostea lui Dumnezeu a motivat mântuirea, dar faptul că L-a dat pe Fiul Său a făcut acea mântuire posibilă.

Citim adesea: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea”, de parcă ar însemna „Dumnezeu a iubit lumea foarte mult”. Într-adevăr, acest verset sugerează mărimea dragostei lui Dumnezeu. Cu toate acestea, cuvântul grecesc *houtos*, tradus cu „fiindcă” nu înseamnă „atât de mult”. El înseamnă „astfel”. Versetul spune de fapt: „*Așa a iubit Dumnezeu lumea.*”

Dumnezeu nu a spus într-o mod abstract: „Vă iubesc.” El ne-a oferit demonstrarea supremă a dragostei, dându-L pe Fiul Său.

Ce vrea să spună Ioan 3:16 prin Dumnezeu „a dat” pe Fiul Său? Ioan 3:14 ne explică faptul că Isus avea să fie „înălțat”. Isus le-a spus dușmanilor Lui că ei Îl vor înălța (8:28). Mai târziu, Isus a promis că va atrage lumea la Sine dacă va fi înălțat. Ioan ne explică: „Isus a spus acest lucru pentru a descoperi modul în care avea să moară” (12:32, 33, traducerea autorului). Adică, Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său dând voie dușmanilor Lui să-L răstignească. Expresia „înălțat” ne aduce aminte de Isaia 52:13. Robul lui Dumnezeu avea să fie înălțat. Isaia 53 descrie jertfa Robului care suferă.

Dumnezeu ne iubește mereu, însă Ioan 3:16 se referă la un gest specific de dragoste. Timpul verbului folosit de Ioan atât pentru „a iubit” cât și „a dat” (aoristul grecesc) pare a nu face referire la un singur act. Dumnezeu a dat lumii pe Fiul Său prin faptul că Isus Și-a dat viața pentru noi pe cruce. Asemenea mielului adus ca jertfă pentru păcat, Isus a luat asupra Lui păcatul lumii (Ioan 1:29). Isus a murit astfel în locul lumii (cf. 11:51, 52).

4. DUMNEZEU A DAT PE SINGURUL SĂU FIU.

Termenul tradus cu „singurul” era potrivit în mod special pentru un copil deosebit de iubit, de obicei pentru singurul născut. Surse evreiești din antichitate l-au folosit pentru a sublinia ascultarea lui Avraam față de Dumnezeu, prin faptul că a fost dispus să-și sacrifice fiul preaiubit, pe Isaac. Această descriere pentru Isus reiterează mărimea dragostei jertfitoare a lui Dumnezeu prin faptul că L-a dat pe Isus pentru noi. Unele surse evreiești au vorbit deja despre venirea lui Mesia ca „Fiul” lui Dumnezeu, însă Ioan vorbește aici despre Fiul lui Dumnezeu într-un mod special, în termenii relației eterne dintre Isus și Tatăl.

Faptul că Ioan 3:16 vorbește despre calitatea de fiu a lui Isus în acest sens special devine clar în puncte cheie ale aceleiași evanghelii. Ioan își încadrează prologul de deschidere accentuând faptul că Isus este atât Dumnezeu cât și într-o relație personală cu Tatăl, adică, Isus este diferit de Tatăl, dar ca Fiul al lui Dumnezeu. În Ioan 1:1, Cuvântul era Dumnezeu și Cuvântul era cu Dumnezeu, iar în 1:18 „singurul” Dumnezeu, Isus, este în sânul Tatălui. Tot așa, spre finalul acestei evanghelii, Toma Îl mărturisește pe Isus ca Domnul și Dumnezeul Său (20:28). Ioan își scrie Evanghelia pentru ca ascultătorii săi să creadă că Isus este Fiul lui Dumnezeu (20:31).

Ar trebui să reiterăm ideea despre „singurul” din Ioan 3:16. Specificând că Cel pe care

Dumnezeu L-a dat a fost „singurul Fiu”, Ioan subliniază dragostea nemăsurată pe care a avut-o Dumnezeu pentru lume prin faptul că l-a dat pe Isus.

5. ORICINE CREDE.

Cu toate că moartea lui Isus oferă mântuire tuturor oamenilor, doar câțiva oameni își însușesc acea mântuire. Dumnezeu a oferit mântuire pentru întreaga lume cu un mare preț pentru El. Totuși, mântuirea personală nu are loc în mod automat. Acest pasaj declară că oamenii trebuie să primească acest dar. Trebuie să „credem”, adică să ne încredem în adevărul acelui dar sau să ne bazăm pe el. Moartea lui Cristos oferă mântuire în mod obiectiv. Primirea lui Isus prin credință ne permite să ne însușim în mod subiectiv ce ne-a oferit El.

Unii au venit cu un mesaj atrăgător spunând că toți oamenii vor fi mântuiți. Este de înțeles de ce oamenilor le-ar plăcea să creadă lucrul acesta. Deși Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți, iar noi avem dreptate să ne dorim același lucru, neglijarea mijlocului prin care Dumnezeu a oferit mântuirea are drept consecință tocmai contrarul: aceasta ascunde adevărul despre mântuire. În Ioan 3:18 vedem că oamenii trăiesc sub judecată până când își pun încrederea în Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu a pus tuturor la dispoziție acest dar, însă noi trebuie să-L acceptăm (și să muncim pentru a ne asigura că și alții au acces la el).

Alții acordă o atenție mai mare termenului *crede* folosit de Ioan, dar văd în el idei atractive care nu sunt acolo. De exemplu, unii afirmă că dacă cineva a crezut la un moment dat, el va fi mântuit indiferent dacă va continua să creadă în Isus. Totuși, folosirea timpului prezent pentru verbul „crede” (pisteuon) în Ioan 3:16 implică o credință continuă.

Mai mult, perspectiva că credința nu trebuie să persevereze ignoră contextul lui Ioan 3:16. Cu puțin înaintea acestui pasaj, mai mulți oameni din Ierusalim au văzut semnele lui Isus și „au crezut” în El. Isus însă nu S-a încrezut în ei, pentru că El știa ce era în ei (2:23–25).

A fi impresionat de Isus nu este în sine o credință mântuitoare. Mai târziu în evanghelie, unii dintre ascultătorii lui Isus „au crezut” în El, dar credința lor a fost temporară. La finalul capitolului ei și-au dorit să-L omoare cu pietre (8:30, 59). Isus i-a avertizat că ei vor fi ucenicii Lui doar dacă vor rămâne în învățătura Lui (8:31), ceea ce este evident că nu au făcut. Credința trebuie să persevereze până la sfârșit dacă este să fie o credință adevărată, mântuitoare. În caz contrar, potențialii ucenici devin ca acele mlădițe uscate nefolositoare pentru viță, bune numai pentru a fi tăiate și arse (15:6).

De-a lungul anilor, unii dintre cei mai apropiați prieteni ai mei au părăsit credința creștină. Un prieten drag s-a convertit la o altă religie, iar altul a devenit agnostic. Mi-ar plăcea să cred că au rămas mântuiți și în starea lor actuală. O astfel de credință însă este contrară lui Ioan 3:16 și contrară unei mulțimi de alte texte de la epistolele lui Pavel până la Evrei și Apocalipsa.²

6. CREDE ÎN EL.

Credința mântuitoare nu este doar o credință care perseverează, ea necesită un obiect specific. Unii oameni argumentează că atâta timp cât cineva crede în ceva, el va fi mântuit. A avea pur și simplu o credință religioasă în general nu mântuiește. Ioan 3:16 descrie credința mântuitoare ca a crede „în El” — în Isus ca Fiul lui Dumnezeu. Unii oameni se apropie mai mult de credința în El decât alții. Musulmanii, de exemplu, împărtășesc cu creștinii credința că Isus a fost un profet născut dintr-o fecioară care a făcut minuni. Un astfel de respect pentru Domnul nostru oferă musulmanilor și creștinilor un teren comun considerabil. Cu toate acestea, Ioan declară că credința mântuitoare nu se limitează să afirme că Isus a fost un profet și că a făcut minuni.

De-a lungul evangheliei, Isus își revelează identitatea, adesea prin afirmații explicite de genul „Eu sunt”, de exemplu, păstorul sau vița (10:11; 15:1). În diferite momente ale evangheliei, unii oameni au recunoscut diferite adevăruri cu privire la identitatea Lui: Isus este Mielul lui Dumnezeu (1:29; 36), Fiul lui Dumnezeu și Împăratul lui Israel (1:49) și Sfântul lui Dumnezeu (6:69). Evanghelia culminează cu momentul când Toma îl recunoaște pe Isus ca Domn și Dumnezeu (20:28).

Isus definește mărturisirea lui Toma drept credință: „Pentru că M-ai văzut, ai crezut?” (20:29). Credința lui Toma are conținutul corect: Isus este Domnul și Dumnezeul nostru. Cu toate acestea Isus cheamă la un nivel superior de credință. „Binecuvântați sunt cei care au crezut, chiar dacă n-au văzut” (20:29, traducerea autorului). Adică, aceia dintre noi care nu L-am văzut pe Isus în trup pot crede ce a crezut și Toma, și anume că Isus este Domn și Dumnezeu. Putem face lucrul acesta fără să fi fost cu El pe pământ, deoarece primii ucenici ai lui Isus și Duhul ne sunt martori.

Această scenă este punctul culminant al Evangheliei după Ioan și explicație culminantă a ce înțelege Ioan 3:16 prin credință. Ioan concluzionează imediat evanghelia lui spunând: „Am scris aceste semne pe care le-am inclus în această carte pentru ca voi, cititorii și ascultătorii mei, care nu L-ați văzut pe Isus în

Credința mântuitoare nu este doar o credință care perseverează, ea necesită un obiect specific. A avea pur și simplu o credință religioasă în general nu mântuiește.



Isus cheamă
la un nivel
superior de
credință.
„Binecuvântați
sunt cei care
au crezut, chiar
dacă n-au
văzut”.

trup, să puteți crede că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu (20:31, parafrazarea autorului). Noi ne descurcăm mai bine decât Toma: fără să-L vedem pe Cristosul înviat față în față, Îl recunoaștem ca Dumnezeu Fiul. Credința mântuitoare are un conținut specific.

Cum ar putea credința mântuitoare să nu-L implice pe Isus? Dacă ar fi existat alte modalități de a fi mântuiți, de ce a îngăduit Dumnezeu Fiului Său să înfrunte durerea răstignirii pe o cruce pentru noi? Mai multe pasaje din Noul Testament vorbesc despre mântuire în feluri diferite — trecerea de la întuneric la lumină, de la moarte la viață, de la robie la libertate. Toate aceste pasaje au ceva în comun: venim la Dumnezeu prin Isus Cristos. El a plătit prețul, oamenii trebuie să răspundă acum. Iudaismul nu ne poate mântui, budismul nu ne poate mântui, islamul nu ne poate mântui și nici creștinismul nu ne poate mântui. Doar Isus Cristos ne poate mântui. Acesta este motivul pentru care L-a dat Dumnezeu pe singurul Său Fiu.

7. ORICINE CREDE ÎN EL ARE VIAȚĂ VEȘNICĂ.

Cu puțin înaintea lui Ioan 3:16, Isus a stat de vorbă cu Nicodim despre a fi născut din Dumnezeu. Nașterea din nou este începutul unei noi vieți, a vieții veșnice. Aceasta înseamnă că noi nu suntem mântuiți de judecată doar (3:18, 36), ci suntem mântuiți pentru a trăi o viață nouă. Mântuirea nu înseamnă doar faptul că suntem salvați de la (moarte), ci și că suntem salvați pentru — o viață nouă trăită sub autoritatea adevăratului și vrednicului Domn al umanității, Creatorul și Mântuitorul nostru, Isus Cristos. Noi nu facem fapte bune pentru a câștiga darul mântuirii, ci mai degrabă, bunătatea este parte a acestui dar. Mântuirea de păcat înseamnă că prin faptul că ne-a mântuit, Dumnezeu ne-a dat un nou mod de viață.

Ce înseamnă expresia viață veșnică? Pe baza versetului din Daniel 12:2, mulți evrei au vorbit despre „viața veșnică” ca despre viața lumii viitoare, așteptată după învierea viitoare a celor morți. Astfel, mulți evrei au privit în viitor spre viața veșnică. În Ioan 3:16, precum și adesea în Evanghelia lui Ioan, prin contrast, viața veșnică este la timpul prezent. Aceasta înseamnă că în Fiul lui Dumnezeu, pe care L-a înviat din morți, am început deja să experimentăm viața veacului viitor. Așteptăm încă învierea trupurilor noastre, însă putem trăi de pe acum în relație cu Dumnezeu și unii cu alții, ca o anticipare a viitorului (cf. 17:3, 21).

Aceasta înseamnă că lumea ar trebui să poată privi la biserică și să vadă cum va arăta noua lume promisă. Ca și creștini, trăim uneori

privați de dreptul nostru de naștere, pentru că nu știm cine suntem. Noi suntem avangarda veacului viitor, lumini ale lumii viitoare a lui Dumnezeu în cea prezentă. Imaginați-vă ce diferență am putea face în această lume dacă ne-am aduce aminte că noi aparținem de fapt lumii viitoare și dacă am trăi aici pentru a transforma viața și pentru a pregăti tot mai mulți oameni pentru acea lume.



Craig Keener, Ph. D., este profesor de Noul Testament la Asbury Theological Seminary și absolvent al Assemblies of God Theological Seminary. El a scris cincisprezece cărți, inclusiv comentariul IVP Bible

Background Commentary: New Testament (vândut în jumătate de milion de copii) și a următoarelor volume, în colaborare cu Baker Academic: The Gospel of John: A Commentary; Miracles: The Credibility of the New Testament Accounts și Acts: An Exegetical Commentary.

PENTRU LECTURI SUPLIMENTARE:

<http://www.craigKeener.com/for-god-so-loved-the-world-what-it-means-to-believe-in-john-316/>

NOTE

1. Ioan accentuează aceste idei în 1:10; 6:51; 15:18.
2. Vedeți, de exemplu, Marcu 4:14–20; Fapte 14:22; Rom. 11:22; 1 Cor. 9:27; Gal. 4:19; 5:4; Col. 1:23; 1 Tes. 3:5; 1 Tim. 4:1; Evr. 2:1–3; 6:4–6; 10:29; 12:15–29; Iac. 5:19,20; 2 Pet. 2:20–22; Apoc. 3:5.

BOTEZUL ÎN DUHUL SFÂNT ESTE IMPORTANT

de Mark Wootton

Ați putea pune următoarea întrebare: Are această experiență distinctă și reală vreo importanță? Cu alte cuvinte, cum știu dacă sunt botezat cu Duhul Sfânt? Trebuie să simt ceva? Trebuie să aud ceva? Răspunsul este „da”.

Când oamenii primesc darul Duhului Sfânt, are loc de obicei un aflus de senzații. De multe ori avem un sentiment al slavei lui Dumnezeu așa cum nu l-am experimentat niciodată. Pentru că suntem persoane unice, fiecare individ răspunde la acea slavă într-o diversitate de moduri autentice. După cum vedem în Biblie, unii și-au plecat capetele în reverență, alții și-au ridicat mâinile de parcă ar fi încercat să atingă acea slavă, alții au fost copleșiți și au căzut în genunchi sau cu fața la pământ sau pe spate, iar alții au început să plângă de bucurie. Totuși, din punct de vedere biblic, se pare că există o experiență comună a tuturor celor care au primit acest dar distinct și real. Ei au început să-L slăvească pe Dumnezeu în niște limbi pe care nu le învățaseră anterior.

Avem cinci cazuri în cartea Faptele apostolilor în care oamenii au primit Duhul Sfânt. Cele cinci circumstanțe ne oferă dovezi puternice ale faptului că primirea Duhului Sfânt a fost însoțită în mod simultan de vorbirea în alte limbi, adică, de puterea de a declara slava lui Dumnezeu în moduri imposibile anterior. Deși această credință ar putea părea neconvențională pentru unii, dați-mi câteva minute să vă explic. Analizați singur următoarele cinci situații.

Ziua Cincizecimii

În Fapte 2, găsim 120 de ucenici ai lui Cristos adunați cu toții în odaia de sus. Ei ascultau porunca lui Isus pe care le-o dăduse cu zece zile în urmă. El le-a spus să aștepte în Ierusalim până aveau să primească putere de sus. Citiți încă o dată relatarea evenimentului:

În ziua cincizecimii erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște

limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească. (Fapte 2:1-4)

Experiența din odaia de sus a fost însoțită de fapt de mai multe semne. Dacă acest incident ar fi fost singura situație, am putea concluziona pe drept vorbind că semnul primirii Duhului Sfânt era sunetul unui vânt puternic venit din ceruri. Am putea concluziona că limbile de foc împărțite tuturor au fost dovada că au primit darul Duhului Sfânt. La fel am putea presupune că vorbirea în alte limbi a fost semnul botezului cu Duhul Sfânt. Dintr-un singur pasaj am putea trage concluzia că toate aceste evidențe au fost dovezi ale primirii Duhului Sfânt.

Acum ar fi un moment bun să subliniem că vorbirea în alte limbi nu a fost o simplă bolboroseală extatică. Aflăm din următorul paragraf din Fapte 2 că acolo se aflau iudei din toată lumea care se veniseră la Ierusalim pentru sărbătoarea Cincizecimii. Sunt menționate cel puțin cincisprezece grupuri lingvistice diferite. Când i-au auzit pe cei 120 vorbind în alte limbi, ei și-au recunoscut fiecare limba lui în acel amestec. Ei au recunoscut atât limba folosită cât și mesajul. Mesajul acelor vorbiri în alte limbi privea lucrurile minunate ale lui Dumnezeu. Prin urmare, ei nu spuneau prostii, ci erau împuterniciți în mod supranatural pentru a descrie în mod inteligent lucrările minunate ale lui Dumnezeu, într-o limbă pe care nu au studiat-o niciodată în mod personal!

De aceea, această primă experiență a revărsării Duhului Sfânt din Faptele apostolilor a fost însoțită de o serie de semne. A fost sunetul unui vânt puternic care a umplut încăperea. Au fost împărțite fiecăruia acele limbi de foc. În cele din urmă, au primit abilitatea de a slăvi pe Dumnezeu în limbi necunoscute. Care dintre acestea semne era dovada primirii darului Duhului Sfânt sau erau toate trei? Celelalte patru relatări din Fapte ne oferă mai multă lumină.

Petru în casa lui Corneliu

În capitolul zece din Fapte ne este prezentat un individ pe nume Corneliu. El era sutaș al unui grup numit Regimentul italian. Cu toate acestea, el era un om temător de Dumnezeu. Nu era un sutaș tipic. El era descris totodată ca un binefăcător devotat și generos. Mai mult, el era recunoscut ca un om dedicat rugăciunii. Pe când se ruga a avut viziunea unui înger care i-a spus să trimită după Petru. Îngerul a afirmat că Petru avea să vină din Iope și să-i spună lui Corneliu ce trebuie să facă.

În același timp, în Iope, Petru avea și el o vedenie unică. O față de masă cu tot felul de animale cobora din cer. Lui Petru i s-a spus să ia dintre acele animale, să le taie și să mănânce. Lucrul acesta se întâmpla la momentul potrivit, pentru că lui Petru tocmai i se făcuse foame. Totuși, el și-a dat seama că animalele aparțineau unor specii necurate pentru iudei. Petru a refuzat să mănânce, chiar dacă i s-a spus de trei ori. Viziunea avea în mod evident scopul de a-l pregăti pe Petru să accepte invitația de a intra în casa unui neevreu.

Odată ajuns în casa lui Corneliu, acesta a făcut prezentările, iar Petru a cerut informații cu privire la natura invitației. Petru a fost informat de către Corneliu că un înger i-a spus pur și simplu să-l cheme pe Petru care va ști ce să-i spună. Petru le-a împărtășit puțin despre ce a învățat el din acea experiență, după care a început să le împărtășească despre Cristos. Deși lucrul acesta părea acceptabil, Duhul Sfânt a avut planuri diferite așa că a întrerupt discursul lui Petru:

Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste Neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărinind pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?” (Fapte 10:44–47)

Semnele care au însoțit această revărsare au fost vorbirea în alte limbi și preamărirea lui Dumnezeu. Nu s-au văzut limbi de foc împărțite printre ei și nu s-a auzit sunetul unui vânt puternic. Totuși, a fost prezentă vorbirea în limbi neînvățate anterior. A mai fost prezentă preamărirea lui Dumnezeu. Nu ne este clar dacă cineva dintre cei prezenți a înțeles aceste limbi în timp ce ei preamăreau pe Dumnezeu sau făceau lucrul acesta în limba lor sau dacă nu cumva comportamentul și atitudinile lor erau o expresie a dorinței de a preamări pe Dumnezeu. Indiferent de interpretarea corectă, era evident că ei prezentau o imagine clară (preamăreau) a lui Dumnezeu. Ei făceau lucrul acesta în timp ce vorbeau în alte limbi sau prin vorbirea în alte limbi.

Lucrul cel mai interesant la acest pasaj este reacția și interpretarea lui Petru și a prietenilor săi. În primul rând, ei s-au mirat că Duhul Sfânt fusese dat și neamurilor. De unde știau ei lucrul acesta? Următoarea propoziție ne spune că au ajuns la această concluzie „căci” îi auzeau vorbind în alte limbi și mărinind pe Dumnezeu. Prin urmare, pentru tovarășii

lui Petru vorbirea în alte limbi era indiciul că cineva a primit Duhul Sfânt. Pentru ei acesta era semnul.

În al doilea rând, Petru face un comentariu interesant când cere ca familia lui Corneliu să fie botezată în apă. El a afirmat că neamurile primiseră Duhul ca și cei 120. Nu, neamurile nu Îl primiseră la fel. Unde era sunetul unui vânt de vânt puternic? Unde erau limbile de foc? Singurele detalii identice era faptul că Duhul Sfânt a fost dat fără plată unor oameni care căutau pe Dumnezeu, că au vorbit în limbi și au preamărit pe Dumnezeu. Petru sugerează că aceste trei lucruri constituie dovada faptului că cineva a primit botezul cu Duhul Sfânt.

Pavel la Efes

Mai există o altă relatare a primirii botezului cu Duhul Sfânt. În acest caz, călătoriile misionare ale lui Pavel l-au dus la cetatea Efes. Când i-a întâlnit pe cei doisprezece ucenici i-a întrebat dacă au primit Duhul Sfânt când au devenit credincioși. Citiți conversația care a urmat:

Ei i-au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.” „Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el. Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.” Atunci Pavel a zis: „Ioan a botezat cu botezul pocăinței, și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.” Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei și vorbeau în alte limbi și prooroceau. (Fapte 19:2b–6)

Deja ar trebui să puteți identifica destul de ușor asemănările și diferențele dintre pasajele despre experiențele botezului cu Duhul Sfânt. Ce vedeți în plus sau diferit în această relatare? Așa este. Faptul că „au prorocit” este ceva nou. Punerea mâinilor este și ea o adăugire. Implicarea lui Pavel a fost la rândul ei o nouă adăugire.

Care sunt asemănările dintre această revărsare și cele două relatări anterioare? Avem de a face din nou cu niște credincioși care au primit darul Duhului Sfânt. Unii s-ar putea să spună că aceștia nu fuseseră mântuiți înainte, ci erau botezați în Isus și primeau Duhul Sfânt în același timp. Priviți din nou la ce se spune despre botezul lui Ioan. El era un botez spre pocăință, de aceea, ei trebuie să se fi pocăit. Să se fi pocăit de ce? Pocăit față de Cine? Ei bine, noi ne pocăim de păcate, de păcatele comise împotriva lui Dumnezeu. Botezul lui Ioan includea și o credință în Cel ce avea să vină. Experiența botezului lor includea o pocăință în fața Lui Dumnezeu și o credință în Isus Cristos. Pavel a considerat că aveau o credință reală deoarece a mers mai departe și i-a botezat în Numele Domnului Isus. După aceea, el și-a pus mâinile peste ei ca ei să primească Duhul Sfânt.

Avem apoi cea de-a doua asemănare cu relatările anterioare. Ucenicii din Efes au vorbit în alte limbi. Se pare că acesta era factorul comun. Uneori au fost prezente și limbile de foc. Uneori a fost prezent sunetul unui vânt puternic. Uneori a fost prezentă prorocia. Uneori a fost prezentă punerea mâinilor. Totuși, vorbirea în ale limbi cu scopul de slăvi și

preamări pe Dumnezeu a fost întotdeauna prezentă. Va fi prezentă această tendință și în următoarele două situații?

Petru și Ioan în Samaria

Trebuie să vă spun de la început, în acest pasaj nu este menționată nicio vorbire în alte limbi. În acest pasaj apostolii și-au pus mâinile peste ucenici pentru a primi Duhului Sfânt, dar nu ni se spune deloc să fi vorbit în alte limbi. Înseamnă aceasta că nu există nicio dovadă care să ne arate spre botezul cu Duhul Sfânt? Cred că o analiză sinceră și temeinică a relatării ne va descoperi câteva dovezi circumstanțiale ce merită luate în considerare. Haideți să trecem în revistă detaliile.

În Fapte 8, Samaria a experimentat o trezire. Evanghelistul Filip a mers în Samaria și a predicat vestea bună despre Isus. Mesajul lui a fost atât de puternic, iar minunile care l-au însoțit au fost atât de convingătoare încât mulți oameni au crezut. Trezirea a avut o așa amploare încât până și vrăjitorul cetății, Simon, a fost mântuit și botezat asemenea celorlalți.

Vestea trezirii a ajuns între timp la Ierusalim. Apostolii de la „sediul central” au decis că Petru și Ioan ar trebui să meargă să dea o mână de ajutor în Samaria. Când cei doi delegați au ajuns, ei au evaluat repede situația, recunoscând că mulți crezuseră cu adevărat în Isus. Interesant, ei au descoperit totodată faptul că niciunul dintre noii credincioși nu primiseră Duhul Sfânt! Considerând acea situație inacceptabilă, Petru și Ioan au început să se roage pentru noii credincioși să primească Duhul Sfânt. Recitiți ca să vedeți ce a urmat: „Atunci, Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt. Când a văzut Simon că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor, le-a dat bani și a zis: «Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voi pune mâinile, să primească Duhul Sfânt.»” (Fapte 8:17–19)

Nu este menționată vorbirea în alte limbi în acest pasaj, dar stați. Simon a văzut ceva! Când apostolii și-au pus mâinile peste credincioși s-a întâmplat ceva ce Simon putea să vadă. Ce a văzut el? Ceea ce l-a impresionat a fost faptul că în momentul în care mâinile apostolilor s-au așezat pe capul credincioșilor, aceștia au primit un dar. Ce componentă a acestei împărțiri divine a fost de fapt vizibil din punct de vedere fizic?

Simon nu doar că a putut să vadă darul care fusese dat, dar ceea ce a văzut el a fost extrem de impresionant. Era atât de impresionant încât și-a scos portofelul și a oferit apostolilor bani ca să-i arate cum poate da și el altora darul Duhului Sfânt asemenea lor. Acest lucru mi se pare foarte interesant. Vedeți, Simon deja văzuse multe minuni, dar nu își scosese niciodată până atunci portofelul. În cadrul lucrării lui Filip, în care s-a convertit și Simon vrăjitorul, el a avut ocazia să vadă viețile transformate a noilor convertiți. Ni se spune totodată că a avut ocazia să vadă ologi vindecați. Fuseseră vindecați mai mulți paralizați. Au avut loc exorcizări care să atragă atenția tuturor. Întreaga cetate a fost transformată, plină de

bucurie, și cu toate acestea, Simon nu a oferit niciodată bani nimănui.

Mai mult, Simon fusese expus anterior puterilor întunericii. Ca vrăjitor, el fermecase cetatea cu magia lui. Toți locuitorii ascultau de cuvintele lui deoarece vrăjile lui i-au convins de puterea mare pe care o avea. Cine știe câte trucuri putea să facă?

Cu toate acestea, ceea ce a văzut el când apostolii și-au pus mâinile peste credincioși ca să primească Duhul Sfânt nu se putea compara cu nimic din ceea ce văzuse până atunci. Era un lucru diferit de orice vrăjitorie pe care o făcuse înainte. Nu mai văzuse așa ceva în lucrarea lui Filip. Era ceva atât de special încât a fost dispus să plătească bani pentru a afla secretul din spatele aceluia truc. Ce a văzut?

Este evident, nu putem spune foarte precis că Simon i-a văzut vorbind în alte limbi. Totuși, când comparăm răspunsul neobișnuit al lui Simon cu lista lungă de minuni și magii pe care le văzuse deja, ne rămâne o listă scurtă de fenomene care au însoțit primirea Duhului Sfânt de către credincioșii din Samaria. Știm că a văzut ceva. O posibilitate pe acea listă scurtă poate fi vorbirea în alte limbi. Trebuie observat totodată că textul nu ne spune că ei nu au vorbit în alte limbi. Va fi vorbirea în alte limbi prezentă în cel de-al cincilea exemplu?

Pavel în Damasc

În Fapte 9, Pavel, care era cunoscut încă sub numele de Saul, era hotărât să-i prigonească pe creștini. Tocmai primise permisiunea de a aresta pe ucenicii Domnului din cetatea Damasc. Când se afla pe drum, Saul a avut o întâlnire divină cu Domnul. Evenimentul l-a uimit și l-a orbit. Domnul i-a spus lui Saul să-și continue drumul până la Damasc unde avea să primească ușurare, ajutor și alte instrucțiuni. Între timp, Domnul îi vorbea în aceeași cetate unui ucenic pe nume Anania:

Și Domnul i-a zis: „Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă «Dreaptă» și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă și a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrând la el, și punându-și mâinile peste el, ca să-și capete iarăși vederea.” „Doamne”, a răspuns Anania, „am auzit de la mulți despre toate relele, pe care le-a făcut omul acesta sfinților Tăi în Ierusalim; ba și aici are puteri din partea preoților cei mai de seamă, ca să lege pe toți care cheamă Numele Tău.” Dar Domnul i-a zis: „Du-te, căci el este un vas, pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Israel; și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.” Anania a plecat; și, după ce a intrat în casă, a pus mâinile peste Saul, și a zis: „Frate Saule, Domnul Isus, care ți s-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea și să te umpli de Duhul Sfânt.” Chiar în clipa aceea, au căzut de pe ochii lui un fel de solzi; și el și-a căpătat iarăși vederea. Apoi s-a sculat, și a fost botezat. (Fapte 9:11–18)

Ei bine, această experiență este puțin diferită. Nu ni se spune cum a reacționat Pavel când a primit Duhul Sfânt, cu excepția faptului că i-au căzut solzii de pe ochi. Cred că ar trebui să menționăm că Scriptura nu consemnează întotdeauna tot ce se întâmplă într-un anumit caz. Trebuie observat totodată că ea nu ne spune că nu a vorbit în alte limbi. Scriptura pur și simplu nu ne spune nimic.

Totuși, considerați a fi o problemă să-l folosim pe Pavel ca exemplu de credincios care a primit Duhul Sfânt, dar care nu a vorbit în alte limbi? Ei bine, mai târziu, Pavel ne dă dovezi ample despre vorbirea în alte limbi și despre cât de mult îi plăcea aceasta. În prima lui epistolă adresată bisericii din Corint, el afirmă că s-a rugat cu Duhul, dar s-a rugat și cu mintea (1 Corinteni 14:15). În contextul capitolului 14, știm că rugăciunea în Duhul înseamnă rugăciunea în alte limbi. Prin urmare, el afirma că practica atât rugăciunea în limba pe care o cunoștea, cât și rugăciunea în limbile cerești pe care Duhul i le dădea. El continuă spunând cum cânta în Duhul, cât și cum cânta cu mintea. Deși a recunoscut în fața corintenilor că erau mai de folos cuvintele pe care le înțelegeau, el a mulțumit lui Dumnezeu pentru că vorbea în limbi mai mult decât oricare dintre ei (v. 8). Mai devreme în același capitol, el le-a vorbit despre dorința lui ca ei să vorbească cu toții în alte limbi (v. 5).

Putem concluziona că Pavel a început să vorbească în alte limbi la un moment dat. Mai știm și faptul că el aprecia această experiență. Știm totodată că el a identificat o varietate de expresii ale darului vorbirii în alte limbi. Nu ni se spune că semnul vorbirii în alte limbi ar fi însoțit experiența lui Pavel de primire a Duhului Sfânt. Nu putem dovedi că ar fi făcut-o. Nu putem dovedi nici că nu a făcut-o.

Concluzie

Acestea au fost cele cinci situații din cartea Faptele apostolilor în care oamenii au primit Duhul Sfânt. În primele trei, acele revărsări au fost însoțite de o varietate de semne. Cu toate acestea, evenimentul comun celor trei a fost vorbirea în alte limbi. În cel de-al patrulea eveniment petrecut în Samaria, deși nu știm cu exactitate ce s-a întâmplat, ceva uimitor s-a întâmplat, ceva vizibil și unic. În ultimul exemplu, nimic notabil nu a fost consemnat, însă recipientul ne-a oferit ulterior nenumărate dovezi a faptului că putea vorbi în alte limbi, bucurându-se de lucrul acesta. Astfel avem trei afirmații clare și două circumstanțiale.

Dacă cineva susține că vorbirea în alte limbi nu este semnul botezului cu Duhul Sfânt, atunci trebuie să recunoască că nu are argumente biblice foarte puternice pentru aceasta. Există doar două evenimente circumstanțiale în care vorbirea în alte limbi nu este menționată a fi avut loc în acel moment. Acesta nu are nicio situație prin care Scriptura să consemneze că cei care au primit Duhul Sfânt nu au vorbit în alte limbi. În cele din urmă, el are cele trei exemple specifice de oameni împuterniciți în mod supranatural pentru a preamări pe Dumnezeu, prin intermediul unor limbi pe care nu le-au

învățat, când Isus i-a botezat, i-a cufundat sau i-a înconjurat cu Duhul Său cel Sfânt.

O ultimă întrebare: Care este cel mai nesupus mădular al trupului? Conform lui Iacov capitolul 3, răspunsul este limba. Gândiți-vă doar, ce dovadă mai bună a unei vieți ascultătoare de Duhul Sfânt există decât ca cel mai nesupus mădular al trupului să asculte de îndemnurile Duhului? Imaginați-vă o limbă călăuzită de Duhul Sfânt care poate vesti lucrările minunate ale lui Dumnezeu într-un limbaj pe care credinciosul nu l-a învățat niciodată.

Momentul în care aceasta se întâmplă, credinciosul știe dincolo de orice urmă de îndoială că Duhul lui Dumnezeu îl înconjoară cum n-a mai făcut-o niciodată. Diferit de subiectivitatea implicată în clarificarea unui sentiment sau „exaltare spirituală” ca ceva semnificativ sau de ambiguitatea căutării unei semnificații specifice a diferitelor semne, vorbirea în alte limbi ca semn constituie o dovadă clară.

Există unii care spun că cei care vorbesc astăzi în alte limbi sunt posedați de demoni. Să rămânem pentru moment în primul secol. În primul secol, vorbirea în alte limbi ca urmare a botezului cu Duhul Sfânt era considerată ca venind de la Dumnezeu. În primul secol, vorbirea în alte limbi preamărea pe Dumnezeu. Ea era practică în primul secol de către conducătorii bisericilor. În primul secol, vorbirea în alte limbi avea rolul de a zidi pe cel ce vorbea în alte limbi și, în unele situații, a bisericii întregi. În primul secol, ea era un semn pentru credincioși și necredincioși. În primul secol, ea însoțea în mod frecvent primirea Duhului Sfânt. Când s-au schimbat toate acestea?



Mark Wootton, D.Min., este profesor de Conducere Penticostală la Evangel University. El a slujit ca pastor, plantator de biserici, profesor și administrator de colegiu.

Acest articol este preluat din *THE COMPLETE PENTECOSTAL More Than Just Tongues* © 2010 de Mark Wootton. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

A close-up photograph of a person's legs and hands using crutches. The person is wearing blue jeans and a grey shirt. A dark brown leather-bound Bible with the words "HOLY BIBLE" in gold lettering is visible in the person's right pocket. The background is a plain, light color.

Este Dumnezeu o SIMPLĂ CÂRJĂ PSHOLOGICĂ PENTRU CEI SLABI?

de PAUL COPAN

Ați întâlnit vreodată niște sceptici obraznici sau atei ostili cărora mereu pare să li se fi scufundat corăbiile? V-ați gândit că este posibil să se fi întâmplat ceva rău în familia lor, adesea datorită unui figuri părintești deformat (sau lipsă)?

Nu cu mult timp în urmă am întâlnit o astfel de persoană. Crescută fiind într-o familie creștină „ultralegalistă”, părinții acestei persoane au fost implicați cu normă întreagă în lucrarea de slujire. Tatăl însă a comis adulter, fapt care a adus înstrăinare, ostilitate și umilință asupra întregii familii.

Într-o dispută cu un ateu, filozoful creștin J.P. Moreland a spus audienței: „Dacă sunteți ateu, pun pariu pe o friptură că ați avut probleme de autoritate cu o figură părintească.”¹ Ronald K. Tacelli, un alt prieten filozof creștin (de la Boston

College), mi-a povestit despre una dintre întâlnirile lui cu niște atei irascibili și rău intenționați. El a făcut aceeași legătură: „Au probleme de familie.”

Să nu anticipăm lucrurile.

STUDIUL PSIHOLOGIEI CREDINCIOȘULUI

Suntem familiari cu cea mai frecventă provocare adresată credincioșilor și anume că Dumnezeu nu este altceva decât o idee inventată sau proiectată, o iluzie infantilă, o fugă patetică de realitate care ne ajută să depășim greutățile și cruzimile vieții. În loc ca oamenii să fi fost creați după chipul lui Dumnezeu, scepticii pretind că oamenii L-au creat pe Dumnezeu *după chipul lor*. Filozoful ateu Peter Railton vorbește despre dumnezeii „cărora *noi* le-am dat viață”.²

Esența creștinismului de Ludwig Feuerbach (1804–1872) afirmă: „Religia este visul minții umane.”³ Această noțiune l-a inspirat pe Karl Marx să numească religia „suspînul ființei oprimăte” și „opiul popoarelor”.⁴ La fel, psihanalistul Sigmund Freud a urmat raționamentul lui Feuerbach stabilind o legătură între impulsul religios al omului și dorințele sale subconștiente. Dumnezeu este produsul „iluziilor, împlinirea celor mai vechi, mai puternice și urgente dorințe ale omenirii... domnia binevoitoare a Providenței divine ne înlătură cele mai mari temeri de pericolele vieții”.⁵

Poemul *Invictus* (însemnând „neînfrânt”) de William Ernest Henley (1849–1903) surprinde spiritul acestor psihanalisti ai religiei: „Eu sunt stăpânul sorții mele; Eu sunt căpitanul sufletului meu.” Credincioșii, spun scepticii, transferă responsabilitatea propriei divinități inventate în loc să fie stăpânii destinului lor și căpitanul sufletului lor. (Cineva ar putea numi o astfel de proiecție „Căpitanul Cârjă”).

PROBLEMA CU ARGUMENTUL CÂRJĂ

Care este greșeala acestui argument? Există o serie de probleme și preocupări.

În primul rând, Freud însuși a recunoscut că „psihanaliza” pe care a făcut-o religiei nu are nicio dovadă clinică. În anul 1927, Freud a mărturisit lui Oskar Pfister, unul dintre primii psihanalisti și pastor protestant, că perspectivele lui asupra proiecției religioase „sunt propriile mele opinii”.⁶ Freud a avut prea puțină experiență psihanalitică cu credincioși cu adevărat religioși și nu a publicat nicio analiză a credincioșilor bazată pe dovezi clinice.⁷

În al doilea rând, acest argument comite *sofismul genetic*, și anume greșeala de a considera adevărată sau falsă o credință pe baza originii sau genezei acesteia. Doar pentru simplu fapt că ați învățat matematică de la o învățătoare slabă, nu înseamnă că ceea ce v-a învățat ($2+2=4$) trebuie să fie fals. Sau pentru simplul fapt că un afon în ale matematicii nimerește răspunsul corect la o problemă complicată de matematică, nu putem trage concluzia că răspunsul este *incorect*. Când scepticul folosește sofismul genetic împotriva credinciosului, aceasta se dovedește a fi o insultă, un argument *ad hominem* (argument „la persoană”, argument „împotriva omului”), un atac la persoană și o ignorare a argumentului.

Chiar dacă *toți* creștinii și-ar susține opiniile în virtutea unor motive inferioare sau iraționale, aceasta tot *nu demonstrează că Dumnezeu nu există*. Aceasta poate reflecta totodată faptul că credințele cuiva nu sunt corect fundamentate, ceea ce nu înseamnă în mod neapărat și false.

În al treilea rând, trebuie să facem deosebire între caracterul rațional al credinței și psihologia credinței. *Psihologia* credinței (cum ajung oamenii să creadă în Dumnezeu) este o întrebare distinctă de cea a *raționalității* credinței (de ce există *motive* suficient de bune pentru a crede în Dumnezeu). Putem veni cu motive bune care să adeverească existența lui Dumnezeu (de la începutul universului sau aranjarea lui uimitoare, de la conștiință și frumusețe, de la argumentele istorice ale învierii lui Isus). Dacă vrem să descoperim dacă Dumnezeu există sau nu, nu trebuie să ne uităm la motivele oamenilor, ci mai

degrabă să discernem ce motive bune am avea să credem sau nu.

În al patrulea rând, este ciudat și arbitrar să pretindem că orice aduce mângâiere și consolare este fals. Ce poate să nu vă placă la supa dumneavoastră favorită sau la o ceașcă de ceai într-o zi rece? Vorbim despre mâncăruri care ne îmbunătățesc starea de spirit, cum ar fi spaghetti, lasagna sau pizza, meniuri pe care putem conta de fiecare dată. Este clar că nu e nimic greșit la astfel de plăceri. Mâncarea și adăpostul aduc mângâiere, iar familiile sănătoase oferă siguranță și consolare, însă aceasta nu fac din mâncare, adăpost și familie lucruri ilegite. De ce să presupunem atunci că o credință trebuie să fie greșită dacă se întâmplă să ofere mângâiere?

În al cincilea rând, natura religioasă incurabilă a *ființelor umane* ar putea foarte bine indica existența unui gol pus în mod divin în noi, pe care doar Dumnezeu îl poate umple. Acesta este momentul în care putem răsturna ideea de cârjă. Dacă am fost creați să ne bucurăm de Dumnezeu și să găsim refugiu și siguranță în relația cu El, atunci nu ar trebui să ne mire faptul că Dumnezeu Însuși a pus acest impuls religios în noi – că Dumnezeu a pus gândul veșniciei în inimile noastre (Eclesiastul 3:11). În acest caz, o astfel de dorință este un indicator spre transcendent. După cum a spus și Sf. Augustin: „Ne-ai creat pentru Tine, O Doamne, și inimile noastre nu-și

Este interesant că deși ateii și scepticii analizează adesea credincioșii religioși din punct de vedere psihologic, ei uită să-și analizeze propria respingere a existenței lui Dumnezeu.

găsesc pacea decât în Tine.” Această tânjire se dovedește a fi un argument în favoarea teismului, nu împotriva lui.

Faptul că *procesele naturale* contribuie la credința religioasă nu contrazice existența lui Dumnezeu. Dimpotrivă, faptul că ființa noastră a fost întocmită pentru a crede în Dumnezeu poate fi înțeles doar dacă acceptăm faptul că Dumnezeu ne-a creat pentru a ne fi ușor să credem în El. Aceste procese ne ajută să-L cunoaștem în mod personal pe Dumnezeu. Ne atingem potențialul capacității noastre cognitive când facultățile noastre ne îndrumă spre adevărata credință în Dumnezeu.⁸ Astfel, este posibil (a) să existe un Dumnezeu personal care a creat oamenii pentru a se raporta la El, (b) este posibil ca procesele naturale să contribuie în parte la formarea credinței religioase și (c) credința în Dumnezeu este pe drumul cel bun din punct de vedere intelectual, mintea funcționând corect potrivit planului întocmit în mod divin.⁹

În lumina celui de-al treilea punct de mai sus (în ce privește distincția dintre psihologie și rațiune), ar trebui să facem diferență între *biologie* ca și credință și *rațiune* ca și credință. Existența lui Dumnezeu este o problemă distinctă de factorii biologici și psihologici, dar Dumnezeu poate făuri lumea în așa fel încât să includă și acești factori, pentru a ne fi mai ușor să credem în El.

În al șaselea rând, imaginea unui tată mângâietor, unică în credința biblică, nu se află în centrul celorlalte religii mondiale. Învățătura lui Isus ni l-a prezentat în mod unic pe Dumnezeu ca *Abba* (un titlul evreiesc pentru tatăl cuiva, folosit de copii până la vârsta maturității) — Tatăl personal al credinciosului.¹⁰ Nu găsim un astfel de termen intim și personal pentru Realitatea Finală în celelalte religii mari ale lumii. Multe religii orientale „Îl” văd ca pe ceva abstract și impersonal.

Mai mult, de ce ar inventa cineva un Dumnezeu triunic – Tată, Fiu și Duh? Și de ce să inventăm o Divinitate incontrollabilă și dezordonată care stabilește limite impulsurilor și egocentrismului nostru și care ne va și judeca? Este ceva atât de diferit de mult prea umanii zei și zeițe viciate ale Greciei și Romei. Potrivit lui Aslan, un personal al lui C.S. Lewis, Dumnezeu biblic este bun, dar nu este sigur.

În al șaptelea rând, încercarea de a psihologiza credințioșii aparține mai degrabă ateului *împietrit*. Este interesant că deși ateii și scepticii analizează adesea credințioșii religioși din punct de vedere psihologic, ei uită să-și analizeze *propria* respingere a existenței lui Dumnezeu. De ce sunt credințioși și nu ateii subiect de analiză? Aduceți-vă aminte de o *altă*

Argumentul proiecției imaginii tatălui folosit de sceptici pentru a respinge existența lui Dumnezeu se face vinovat de sofismul genetic.

caracteristică a psihanalizei lui Freud, și anume resentimentul care stă la baza dorinței de a distruge imaginea tatălui.

De ce presupunem că ateismul este poziția standard, rațională și corectă din punct de vedere psihanalitic, iar teismul o poziție oarecum deficitară din punct de vedere psihologic? Profesorul de psihologie de la Universitatea din New York, Paul Vitz, contrazice o astfel de gândire. El afirmă: „Haideți să analizăm viețile unor ateii și sceptici de frunte din trecut. Ce au ei în comun?” Rezultatul este interesant: *toate aceste figuri marcante au fost lipsite de modelul unui tată, sau de existența unuia.*¹¹

Haideți să ne uităm la câteva dintre acestea:

Voltaire (1694–1778): Acest critic feroce al religiei, deși nu era un ateu, și-a respins tatăl și a refuzat numele său de naștere de François-Marie Arouet.

David Hume (1711–1776): Tatăl acestui sceptic scoțian a murit când Hume avea doar doi ani. Biografia lui Hume nu menționează existența vreunei rudeni sau prieteni de familie care ar fi putut să servească drept figură părintească.

Baronul d'Holbach (1723–1789): Acest ateu francez a rămas orfan la vârsta de 13 ani și a locuit împreună cu unchiul său.

Ludwig Feuerbach (1804–1872): La vârsta de 13 ani, tatăl său și-a părăsit familia și s-a mutat cu o altă femeie într-un oraș diferit.

Karl Marx (1818–1883): Tatăl lui Marx, un evreu, s-a convertit la luteranism sub presiune, nu din convingere religioasă. De aceea, Marx nu și-a respectat tatăl.

Friedrich Nietzsche (1844–1900): A avut patru ani când și-a pierdut tatăl.

Sigmund Freud (1856–1939): Tatăl lui, Jacob, a fost o mare dezamăgire pentru el; tatăl lui a fost pasiv și slab. Freud a menționat totodată faptul că tatăl său a fost un pervers sexual și că din cauza aceasta copii lui au avut de suferit.

Bertrand Russell (1872–1970): Tatăl lui a murit când avea patru ani.

Albert Camus (1913–1960): Tatăl lui a murit pe când el avea un an, așa că în romanul său autobiografic, *Primul om*, tatăl său este figura centrală a lucrării lui.

Jean-Paul Sartre (1905–1980): Tatăl faimosului existențialist a murit înainte de nașterea lui.¹²

Madeline Murray-O'Hair (1919–1995): Ea și-a urât tatăl și a încercat să-l omoare cu un cuțit de măcelar.

Am putea menționa și câțiva ateii contemporani proeminenți care nu sunt menționați de Vitz, dar care au avut parte de provocări asemănătoare în copilăria lor:

Daniel Dennet (1942–): Tatăl lui a murit când avea 5 ani și nu a avut o mare influență asupra lui Dennett.¹³

Christopher Hitchens (1949–): Tatăl lui („Comandantul”) a fost un om bun, potrivit lui Hitchens, dar el și Hitchens „n-au prea avut multe de discutat”. Odată ce au stabilit „o distanță respectabilă”, relația lor a căpătat o „răceală evidentă” însoțită de câte „un dezgheț ocazional”. Hitchens adaugă: „Sunt mai degrabă lipsit de amintiri părintești.”¹⁴

Richard Dawkins (1941–): Deși a fost încurajat de părinții lui să studieze știința, el menționează faptul că a fost molestat ca și copil – un eveniment nu lipsit de importanță, cu toate că Dawkins îl consideră o simplă situație stânjenitoare.¹⁵

Mai mult, studiul lui Vitz scoate în evidență mulți tești proeminenți din trecut, cum ar fi Blaise Pascal, G.K. Chesterton, Karl Barth și Dietrich Bonhoeffer, care au avut în comun un tată iubitor și grijuliu.¹⁶

Prin urmare, argumentul proiecției imaginii tatălui folosit de sceptici pentru a respinge existența lui Dumnezeu se face vinovat de sofismul genetic. Pentru a înrăutăți lucrurile, scepticii și ateii cei mai vehemenți, cei mai proeminenți purtători de cuvânt ai ateismului și scepticismului, au avut bagajul psihologic propriu.

Ar trebui să luăm în considerare meritele argumentelor în favoarea sau împotriva existenței lui Dumnezeu fără a respinge argumentele bazate pe motivele unei anumite persoane. Cu toate acestea, Vitz ne aduce aminte că factorii psihologici (cum ar fi amintirile plăcute din copilărie față de cele dureroase) pot într-adevăr avea un impact asupra modului în care ajunge cineva să creadă sau să nu creadă; acești factori subconștienți nu sunt irelevanți și pot deveni bariere psihologice în calea credinței. Ei pot face dificilă încrederea în Dumnezeu, din moment ce acele persoane care trebuiau să le fie cele mai apropiate nu sunt vrednice de încrederea lor sau nu mai sunt prezente.

Când îmi spun oamenii că le este greu să se încreadă în Dumnezeu (chiar dacă au motive bune pentru a crede în

Dumnezeu și le-ar plăcea să creadă), îi întreb despre familia lor, în special despre relația cu tatăl lor. Din experiența mea am constatat că răspunsul tipic este „De unde știți?” sau „Aveți dreptate”. În acest caz, siguranța unei comunități creștine iubitoare poate juca un rol important în restaurarea acelei abilități de încredere în Tatăl iubitor. Credibilitatea Lui se vede în mod special în faptul că Isus s-a dat pe Sine pentru noi din dragoste (Ioan 3:16).

ARGUMENTUL DORINȚEI

Pe baza acestor considerații putem enunța un argument al dorinței, unul pe care C.S. Lewis l-a făcut faimos. Cele mai profunde nevoi și dorințe ale noastre ne îndreaptă spre un Dumnezeu transcendent care le poate îndeplini în mod absolut. Lewis vorbește despre „o dorință după ceva ce nu s-a întâmplat niciodată de fapt”.¹⁷ Oamenii au tot felul de dorințe – satisfacția sexuală, succesul în sport, vacanțele exotice, mesele de gurmând. Oricât de plăcute sunt aceste experiențe, nu suntem pe deplin satisfăcuți de ele. Tânjim după ceva mai mult, ceva dincolo de ce avem, ceva decisiv.

Lewis scrie despre căutarea împlinirii în literatură și muzică: „Cărțile sau muzica în care am crezut că vom afla frumusețea ne vor trăda dacă ne punem încrederea în ele; nu în ele, ci în ceva ce a venit prin ele, iar acel ceva a fost dorința. Aceste lucruri – frumusețea, amintirea propriului nostru trecut – sunt imagini bune a ceea ce ne dorim cu adevărat, dar dacă ele devin în sine lucrul căutat, atunci se transformă în idoli muți, care frâng inimile celor ce li se închină.”¹⁸

Plăcerile noastre pământești nu sunt un scop în sine. Dorințele noastre neîmplinite ne pot îndrepta spre Cineva pe care niciun lucru pământesc nu-l poate împlini. Ele ne îndreaptă spre o altă realitate, pe care începem să o experimentăm în parte acum, dar pe care o vom experimenta pe deplin într-o zi, prezența neprotejată a lui Dumnezeu – Tatăl nostru slăvit și iubitor.



Paul Copan, Ph.D., este profesor și președinte al catedrei de filozofie și etică a Universității Palm Beach Atlantic din West Palm Beach, Florida, USA. El este autor și editor al mai multor cărți printre care: *When God Goes to Starbucks* (n. ed. Când Dumnezeu merge la Starbucks); *True for You, But Not for Me* (n. ed. Adevărul tău nu și al meu); *That's Just Your*

Interpretation (n. ed. Interpretarea ta); *Creation Out of Nothing* (n. ed. Creat din nimic); *Is God a Moral Monster?* *Making Sense of the Old Testament God* (n. ed. Este Dumnezeu un monstru moral? Înțelegerea Lui Dumnezeu din Vechiul Testament) și *The Paul Copan Apologetics Collection* (Lucrările Apologetice ale lui Paul Copan, 6 volume). El este deasemenea președintele Societății Filosofice Evanghelice.

NOTE

1. J.P. Moreland (cu Clancy Martin), „Does the Christian God Exist?” [Există Dumnezeu creștin?] (October 2006). Disponibil la: <http://video.google.com/videoplay?docid=3780702651936909797#>. Accesat pe 11 octombrie 2011.
2. Peter Railton, „Some Questions About the Justification of Morality” [Câteva întrebări despre justificarea moralității], *Philosophical Perspectives* 6 (1992): p. 45.
3. Ludwig Feuerbach, *The Essence of Christianity* [Esența creștinismului], trad. George Eliot (New York: Harper and Brothers, 1957), xxxix.
4. K. Marx și F. Engels, *Collected Works, vol. 3: Introduction to a Critique of the Hegelian Philosophy of Right*, de Karl Marx (London: Lawrence & Wishart, 1975).
5. Sigmund Freud, *Future of an Illusion*, ed. și trad. J. Strachey (New York: Norton, 1961), p. 30.
6. Sigmund Freud și Oskar Pfister, *Psychoanalysis and Faith: The Letters of Sigmund Freud and Oskar Pfister*, ed. H. Meng și E. French, trad. E. Mosbacher (New York: Basic Books, 1962), p. 117.
7. Paul C. Vitz, *Faith of the Fatherless* (Dallas: Spence, 1999), p. 8, 9.
8. Alvin Plantinga afirmă acest lucru în *Warranted Christian Belief* (New York: Oxford University Press, 2000). Vedeți și Justin Barrett, *Why Would Anyone Believe in God?* (Lanham, Maryland: AltaMira Press, 2004).
9. Vedeți discuția lui Plantinga pe acest subiect și pe altele în legătură cu revendicările freudiane în *Warranted Christian Belief* (New York: Oxford University Press, p. 135–163).
10. James D.G. Dunn, „Prayer”, în *Dictionary of Jesus and the Gospels*, ed. I. Howard Marshall, et al. (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1992), p. 619.
11. Vitz, „The Psychology of Atheism,” *Truth* 1 (1985): p. 29–36. Vedeți și *Faith of the Fatherless* a lui Vitz, tot din *Faith of the Fatherless*, p. 17–57.
12. Totuși, se pare că Sartre și-a pus încrederea în Dumnezeu înainte de a muri. Vedeți *National Review*, 11 iunie 1982, p. 677.
13. Roger Bingham, „The Science Studio with Daniel Dennett”. Disponibil la: <http://thesciencenetwork.org/media/videos/29/Transcript.pdf>. Accessed 11 October 2011.
14. Christopher Hitchens, *Hitch-22: A Memoir*, Ediție cu tiraj mare (New York: Twelve/Hachette, 2010), p. 64, 67, 21, 69.
15. Richard Dawkins, *The God Delusion* (New York: Houghton, Mifflin, Harcourt, 2008), p. 316.
16. Vedeți cartea lui Vitz *Faith of the Fatherless*.
17. C. S. Lewis, „The Weight of Glory,” în *The Weight of Glory and Other Addresses* (New York: Macmillan, 1965), p. 6, 7.
18. Ibid., p. 7.



PROGRES SPRE MATURITATE SPIRITUALĂ

(6)

de H. Maurice Lednicky

În ce privește trupul fizic, ordinea este de la naștere spre moarte. Toți oamenii merg în aceeași direcție. Nu există vreo posibilitate de a inversa această ordine. Cu toate acestea, pentru copilul lui Dumnezeu ordinea este inversă. Noi mergem de la moarte la viață. Din cauza naturii păcătoase, care a afectat întreaga omenire de când Adam și Eva au păcătuit în Grădina Eden, evaluarea spirituală ne spune că suntem „morți în greșelile și păcatele noastre”. Chiar și cele mai intense eforturi umane nu pot schimba sau inversa această ordine. Vestea bună este că în Isus Cristos „cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”. Aceasta numim noi „naștere din nou”. După cum Isus i-a spus lui Nicodim: „Trebuie să te naști din nou.” Deși această întâlnire inițială ne oferă viață spirituală, ea este, de fapt, nașterea noastră. Din acel moment începe procesul de creștere. Zi de zi, pe măsură ce Duhul Sfânt folosește Cuvântul lui Dumnezeu pentru a răspunde nevoilor noastre personale, ne imbarcăm într-o călătorie spre maturitate spirituală. Muntele de astăzi va fi un simplu deal mâine. Dacă vă aflați în fazele de formare ale călătoriei dumneavoastră, mergeți mai departe. Dacă ați ajuns un sfânt matur, nu renunțați. În cazul tuturor, eternitatea este înaintea noastră. Ghidul ne spune să călătorim de la moarte spre viață, spre slavă veșnică!

Calea credinței este o călătorie de o viață. Cu toate că mântuirea este instantanee, sfințirea este progresivă. Trebuie să fim sensibili în fiecare moment la Duhul Sfânt, care ne va călăuzi să urmăm planul lui Dumnezeu, dar care ne va și convinge de gândurile, motivele sau faptele noastre rele. Da, suntem implicați într-o luptă pe viață și pe moarte împotriva răului. Satan nu vrea să piardă controlul. Chiar dacă L-ați acceptat pe Cristos ca Domn și Mântuitor, diavolul își va trimite slujitorii să vă pună piedici pe cale în orice loc posibil. „Galateni 5:17” *”Căci firea pământească poartă împotriva Duhului, și Duhul, împotriva firii pământești; sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voți”* (Galateni 5:17). Noi progresăm. Apostolul Pavel a înțeles acest principiu cu privire la viața și creșterea lui spirituală. După ce a declarat: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părăsirea suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-L apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3:10–14, sublinierea îmi aparține). Pavel abordează această problemă a creșterii spirituale din nou când scrie celor recent convertiți

din Corint. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18).

NAȘTEREA DIN NOU ESTE EXPERIENȚA INIȚIALĂ OBLIGATORIE

Înțelegem cu toții această analogie. Nașterea înseamnă viață. Cu toate că viața umană începe de fapt odată cu concepția (în contradicție cu susținătorii avortului care sunt gata să ia o viață încă din pântecul mamei), este un lucru acceptat că o persoană își începe viața odată ce mama i-a dat naștere și bebelușul începe să respire singur. Miracolul copilașilor nou născuți este sărbătorit în întreaga lume. Cu alte cuvinte, dacă nu ar exista nașteri, n-ar mai exista viață.

Transferați acest gând în lumea spirituală. Isus i-a spus lui Nicodim, unul dintre fariseii de frunte care a venit la Isus sub protecția nopții, „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou (de sus), nu poate vedea (cunoaște, a fi familiar cu, a experimenta) Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3, sublinierea îmi aparține). Isus continuă explicând „Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou»” (Ioan 3:6–7, sublinierea îmi aparține).

Petru ne explică: „căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire..., ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur

și fără prihană... fiindcă ai fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1:18, 19, 23, sublinierea îmi aparține).

Pavel scrie că am fost cu toții „morți în greșelile și în păcatele...” (Efeseni 2:1). Mesajul este clar: „nașterea din nou” este primul pas spre răscumpărarea de păcat în Cristos. Prin urmare, cineva ar putea să se întrebe cum poate să se întâmple un astfel de lucru? „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” (Fapte 16:30).

1. **Accept Cuvântul lui Dumnezeu ca inspirat, adevărat, relevant pentru viața mea.** (Romani 10:17)
2. **Cred că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu.** (Matei 16:16)
3. **Cred că Isus a plătit prețul pentru păcatele mele.** (1 Petru 3:18)
4. **Recunosc că sunt un păcătos.** (Luca 18:13)
5. **Pocăiți-vă – cereți-vă iertare.** (Romani 10:9, 10)
6. **Primiți bucuria și siguranța mântuirii personale.** (1 Petru 1:8)

APLICAREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU LA TRĂIREA ZILNICĂ

Primul lucru de care trebuie să ținem cont este autoritatea Cuvântului Lui Dumnezeu în viețile noastre. Putem alege ce vrem să credem? Putem noi alege de ce pasaje din Scriptură vrem să ascultăm? Faptul că nu „înțelegem” un anumit lucru din Scriptură ne dă voie să îl respingem ca învechit, ca ceva pentru o altă epocă? Sigur că nu! **Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu este autoritatea supremă pentru om, baza credinței și trăirii noastre zilnice.** Acesta a fost scris de mai bine de patruzeci de autori diferiți de-a lungul unei perioade de peste 1.600 de ani. În ciuda acestui fapt, nu există nicio contradicție în el. Biblia nu este o simplă înregistrare istorică a primelor secole din istoria omenirii, ci și o proclamare profetică a ceea ce se va întâmpla în viitor. Ea este comunicarea personală, divină a lui Dumnezeu pentru om. Mesajul acesteia vorbește despre răscumpărarea pe care Tatăl iubitor a realizat-o prin Cristos Isus, de la prima jertfă animală adusă pentru păcatul neascultării lui Adam și a Evei din Grădina Eden și până la învierea finală a tuturor credincioșilor și înfrângerea și răsturnarea celui rău. Cuvântul lui Dumnezeu este fântâna de înțelepciune pentru fiecare împrejurare de viață, fără a fi depășit de culturile schimbătoare, de sistemele politice sau de respingerea intelectuală.

„**TOATĂ** Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit (complet, matur) și cu totul destoinic (pe deplin echipat) pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16–17, sublinierea îmi aparține).

„Iarba se usucă, floarea cade, dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac” (Isaia 40:8).

Psalmul 119 este cel mai lung capitol din Biblie, are 176 de versete. Ceea ce este și mai interesant este faptul că e împărțit în 22 de strofe, fiecare reprezentând o literă din alfabetul ebraic și fiecare conținând 8 versete. Copiii evrei

învățau alfabetul învățând Psalmul 119. Totuși, conținutul său este mai important, fiecare verset vorbește despre „cuvântul, mărturiile, hotărârile, legile, rânduielile, poruncile, judecățile” lui Dumnezeu.

Nimeni nu va deveni un ucenic mai puternic și mai matur al lui Cristos până nu asimilează Cuvântul lui Dumnezeu în trăirea lui zilnică. Cuvântul lui Dumnezeu declară principiile pe care le-a hotărât Dumnezeu pentru om — Duhul Sfânt aplică acele principii circumstanțelor individuale.

„Strâng Cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.” (Psalmul 119:11)

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” (Psalmul 119:105)

„Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină...” (Psalmul 119:130)

Noul Testament ne ajută și el să înțelegem puterea Cuvântului de a ne călăuzi viețile.

„Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17:17) (Rugăciunea lui Isus)

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător [activ, operativ, plin de putere și eficace], mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul [ceea ce este nemuritor], încheieturile și măduva [cele mai adânci părți ale naturii noastre], judecă simțirile și gândurile inimii.” (Evrei 4:12)

„Ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire” (1 Petru 2:2)

Prin urmare, trebuie să citim și să digerăm Cuvântul dacă vrem să facem din el ghidul nostru. Din nefericire, mulți credincioși sunt oscilanți în umblarea credinței lor pentru simplul fapt că nu cunosc Cuvântul lui Dumnezeu. **Cuvântul lui Dumnezeu este voia lui Dumnezeu!** Ascultați cu mare grijă îndemnurile pe care ni le-a dat Dumnezeu și veți fi plăcut Lui.

LUCRAREA LĂUNTRICĂ A DUHULUI SFÂNT

Duhul Sfânt Îl descoperă pe Cristos și ne convinge de păcatele noastre. Cristos, la rândul Său, ne aduce în prezența Tatălui. Dumnezeu Tatăl, Fiul, Duhul – Sfânta Trinitate – Cei trei în Unul sunt co-egali și la fel de glorioși în Duhul, în Esența și în Natura Lor. În consecință, Duhul locuiește în credincios din momentul convertirii sale. Totuși, „umplerea Duhului Sfânt, botezul cu Duhul Sfânt” este o experiență distinctă, ulterioară mântuirii. Această îmbrăcare specială cu putere este însoțită întotdeauna de **dovada inițială** a „vorbirii în alte limbi”. (Citiți Fapte 2, 8, 9, 10, 19 pentru o înțelegere mai bună a botezului cu Duhul Sfânt.)

„Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi și-Mi veți fi martori (ai răstignirii și

învierii Mele) în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8, adăugirea îmi aparține).

Acestea sunt ultimele cuvinte ale lui Isus de după învierea Lui și înainte de înălțarea Lui la dreapta Tatălui menționate în Scriptură. Duhul Sfânt a fost revărsat pentru a-i împuternici pe credincioși să fie martori ai lui Cristos Isus. Promisiunea se adresa tuturor oamenilor, nu doar celor cu o obârșie iudaică (Fapte 2:17, 18).

„În ziua cincizecimii... Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjăitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.” (Fapte 2:1–4, sublinierea îmi aparține).

Este evident că fiecare credincios poate (și trebuie) să primească darului Duhului Sfânt așa cum este el prescripționat în cartea Faptele Apostolilor, fapt care trebuie să constituie practica bisericii nou testamentare din secolul XXI. Totuși, este greșit să presupunem că „vorbia în alte limbi” este în sine o concluzie. Ea nu este apogeul, ci doar începutul unei vieți pline de Duhul. Cu toate că am mai putea spune multe despre importanța unei experiențe personale asemenea celor de la Rusalii, în acest moment vom merge mai departe discutând despre ceea ce trebuie să urmeze după prima umplere cu Duhul Sfânt.

Probabil cea mai concisă listă de lucrări interioare ale Duhului Sfânt este cea menționată în Galateni 5:22, 23:

Relația cu Dumnezeu

Dragostea
Bucuria
Pacea

Relația cu ceilalți

Îndelunga răbdare
Bunătatea
Facerea de bine (benevolența)

Relația cu sine însuși

Credințioșia (perseverența)
Blândețea (smerenia)
Înfrânarea poftelor (auto-controlul, abținerea)

Punând în contrast „faptele” firii pământești care sunt distructive (Galateni 5:19–21) cu lucrarea Duhului Sfânt în viața credincioșilor, Pavel descrie acest proces de creștere spirituală ca „roada Duhului” (Galateni 5:22). În cultura agrară din vremea apostolilor, audiența lui a înțeles foarte ușor implicațiile acestei analogii.

1. Este nevoie de timp pentru ca rodul să crească.

Secerișul nu vine în ziua imediat următoare plantării seminței.

2. Fiecare plantă rodește după soiul ei.

Adică, un bananier nu va produce fructe de ananas sau mango.

3. Este nevoie de o atenție continuă pentru ca planta să fie productivă.

Cultivarea, udatul, curățatul, protejatul în fața insectelor, toate sunt elemente necesare dacă vrem ca să avem ce culege în fiecare an.

Toate aceste lucruri ne arată că credinciosul plin de Duhul trebuie să crească, să se dezvolte și să aducă roade în mod constant. Pavel spune că noi trebuie să ne „*întărim în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru*” (Efeseni 3:16). Am vorbit am devreme despre **justificare**, iar acum vorbim despre procesul **sfințirii** care ține toată viața. Sfințirea este lucrarea progresivă a Duhului în viețile noastre, care ne duce într-o stare de sfințenie, de separare față de atitudinile și acțiunile unei lumi neregenerate, de maturitate spirituală și de reflectare a chipului lui Cristos.

„...prin sfințirea lucrată de Duhul...” (1 Petru 1:2).

„Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră...” (1 Tesaloniceni 4:3)

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” (1 Tesaloniceni 5:23)

„...să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efeseni 4:15)

„...să fie asemenea chipului Fiului Său...” (Romani 8:29)

„...ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18).

Mai există un aspect al procesului nostru de creștere spirituală: implicarea noastră disciplinată. Nu putem aștepta alene ca Duhul Sfânt să ne sfințească. Un copil nu crește fără hrană și exercițiile potrivite. Pavel i-a îndemnat pe tinerii credincioși din Efes și Colose „*dezbrăcați-vă de omul cel vechi*” și „*îmbrăcați-vă în omul cel nou*” (Efeseni 4:17–32; Coloseni 3:1–14). El le spune de fapt: „**faceți lucrul acesta**”. Indiferent de trecutul meu – nu uitați că mare parte dintre acești neevrei care au venit la Domnul fuseseră niște închinători la idoli foarte păgâni – sunt responsabil în mod personal înaintea lui Dumnezeu de comportamentul meu. Imaturitatea mea spirituală nu poate fi trecută cu vederea ca o trăsătură a personalității mele. La o analiză finală, chiar dacă Duhul Sfânt lucrează în noi ca să ne ajute să ne maturizăm, voința noastră trebuie să ducă la bun sfârșit acest proces.

SCOPUL ESTE SĂ REFLECTĂM CHIPUL LUI CRISTOS

Termenul „creștin” a fost folosit pentru prima dată în dreptul credincioșilor din Antiohia Siriei (Fapte 11:26). Unii cercetători cred că cetățenii Antiohiei, cunoscuți pentru faptul că râdeau de alți oameni, au folosit această poreclă într-un mod peiorativ. În realitate, ceea ce se dorea a fi o insultă, s-a dovedit a fi un compliment pentru acești urmași ai lui Cristos, din moment ce locuitorii din Antiohia au văzut în ei trăsăturile Mântuitorului lor. Acest nou comportament era o schimbare atât de dramatică față de viața pe care acești

convertiți o avuseră înainte încât a captat atenția întregii populații. Cu câțiva ani în urmă un cântec contemporan a

**“Frumusețea lui Cristos să fie văzută în mine
Toată suferința și curăția Lui minunată;
O, Duhule Sfinte, curăță-mi ființa
Până frumusețea lui Isus va fi văzută-n mine.”
refren de Albert Orsborn**

pus întrebarea: „Dacă ați fi arestat pentru faptul că sunteți creștin, ar exista suficiente dovezi pentru a fi condamnat?”

Disputa continuă din rândul celor doisprezece ucenici a avut de a face cu „poziția” pe care urma să o ocupe fiecare după restaurarea viitoare a lui Israel (eliberarea de sub autoritatea romană). Chiar dacă petrecuseră trei ani cu Isus, competiția pentru întâietate și poziții nu a dispărut. În seara când Domnul a fost luat prizonier, chiar în încăperea în care au luat Cina Domnului, această dispută aprinsă a continuat (Luca 22:24). Ioan menționează în Evanghelia lui lecția ilustrată pe care le-a dat Cristos ucenicilor Lui în acea seară. Vorbim adesea despre ea ca despre „spălarea picioarelor” (Ioan 13:1–17). După ce i-a îndemnat să fie slujitori și le-a arătat un exemplu demn de urmat, Isus face o declarație surprinzătoare. El le-a explicat atunci impactul pe care această poruncă îl va avea asupra lumii. „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34, 35, sublinierea îmi aparține). Chipul lui Cristos se vede în modul în care este manifestată dragostea Lui în și prin noi. Nu ne este greu să înțelegem acest adevăr. Dar, ceea ce pare intrigant la această declarație este faptul că El se adresează celor mai apropiați urmași ai Săi. Nu era prima seara pe care o petreceau împreună. El era „Rabbi”-ul lor. Ei fuseseră mereu cu Isus, încă de la începutul lucrării Lui pământești. Tema dragostei nu era o surpriză pentru ei, dar de data aceasta El s-a concentrat în mod concret asupra dragostei lor unul față de celălalt. Întâmplător, după Ziua Cincizecimii și după revărsarea Duhului Sfânt, nu ni se mai spune ca apostolii să se fi certat între ei pentru funcții. Toți sunt egali la picioarele crucii. Din fericire, Duhul Sfânt lucrează în fiecare dintre noi ca să-L proslăvească doar pe Cristos și nu pe noi înșine sau vreo altă persoană.

Învățăm de aici că Biserica Lui trebuie să fie condusă de dragoste. Dragoste pentru păcătoși, bineînțeles. Aceasta ne-a învățat Cristos. Puterea Duhului Sfânt ne-a fost dată ca să ne ajute să fim martori mai eficienți. Exemplul personal se află în centrul mărturiei creștine, iar cel mai bun exemplul trebuie să fie în rândul credincioșilor. Mare parte din „carnalitatea” ce caracteriza diferitele biserici locale din vremea Noului Testament era rezultatul relațiile incorecte dintre credincioși, lipsa **dragostei agape** față de alți creștini. Se spune că apostolul Ioan, singurul dintre cei doisprezece apostoli care a murit de moarte naturală, când era solicitat să se roage în ultimii săi ani de viață spunea atât: „Copilașilor,

iubiți-vă unii pe alții”. Mare parte din prima lui epistolă abordează chestiuni care privesc relațiile evlavioase din Biserică. Este o epistolă foarte personală, ce pune accent pe părtășia caracterizată de dragoste.

„Căci vestirea, pe care ați auzit-o de la început, este aceasta: să ne iubim unii pe alții. Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul” (1 Ioan 3:11, 14, 18).

„Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții. Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi. Și aceasta este porunca, pe care o avem de la El: **cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său**” (1 Ioan 4:10, 11, 19, 21, sublinierea îmi aparține).

**Să sperăm că dezvoltarea noastră spirituală este evidentă, atât nouă cât și altora. Trebuie însă să perseverăm. Lăsați Cuvântul lui Dumnezeu să fie singurul standard. Duhul Sfânt va fi lumina care strălucește chiar și în cele mai adânci și secrete locuri ale inimii. Niciunul dintre noi nu va atinge vreodată desăvârșirea „absolută” în această viață, dar această perioadă de probă petrecută pe pământ are rolul de a ne pregăti pentru veșnicie. Ar trebui să ne rugăm în fiecare zi: Doamne, fă ca viața mea să aducă cinste și slavă Numelui Tău cel sfânt. Fă ca alții să vadă ce lucrezi Tu în viața mea și să-și dorească să fie mai asemenea Ție.
Până la următoarea noastră întâlnire... continuați să priviți spre cer, Isus vine curând!**



Dr. H. Maurice Lednicky este slujitor ordonat al Assemblies of God de cincizeci de ani. El este autor, evanghelist, pastor, misionar și fost președinte al Central Bible College, din Springfield, Missouri, SUA.

Acest articol a fost preluat cu permisiune din *KINGDOM LIVING* © 2013 de H. Maurice Lednicky. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

ESTE ISUS CRISTOS FIUL LUI DUMNEZEU?

Răspunsul adresat perspectivei musulmane cu privire la Isus

DE JOSEPH CUMMING

Ca pastor,
cu cât vă ajutați
adunarea mai
mult să înțeleagă
doctrina
sănătoasă
despre persoana
lui Cristos, cu
atât o veți echi-
pa mai bine să
răspundă corect
întrebărilor puse
de prietenii lor
musulmani.

Când vorbiți despre credință cu vecinii dumneavoastră necredincioși, care este doctrina față de care obiectează cel mai puternic? Este concepția biblică despre iad? Perspectiva dumneavoastră asupra căsătoriilor homosexuale? Ineranța Scripturii? În cazul multora dintre vecinii dumneavoastră musulmani, aceste doctrine creștine sunt inofensive. Vecinul dumneavoastră musulman chiar s-ar putea să fie de acord cu privire la aceste idei. Majoritatea musulmanilor însă consideră jignitoare o altă doctrină centrală a credinței creștine, afirmația că Isus Cristos este „Fiul lui Dumnezeu”.

În cei cincisprezece ani pe care i-am petrecut într-o republică islamistă din lumea arabă și în cei doisprezece ani în care am lucrat cu musulmani din SUA și din lumea întreagă, am constatat că mulți musulmani consideră credința creștină mai ofensatoare decât orice altă credință. Dacă sunteți un pastor care își încurajează adunarea să răspundă cu dragoste vecinilor lor musulmani, trebuie să-i ajutați să învețe cum să răspundă întrebărilor musulmanilor cu privire la acest titlu sacru al Mântuitorului nostru.

UN TEREN COMUN?

Înainte de a merge mai departe pentru a analiza diferența dintre musulmani și creștini, să ne aducem aminte că creștinii au multe lucruri în comun cu musulmanii cu privire la persoana lui Isus. Coranul învață că Isus s-a născut dintr-o fecioară (Sura 19:20), că El este un Profet (Sura 2:136); că este printre cei mai apropiați de Dumnezeu (3:45), că a propovăduit un mesaj al bunății și milei (57:27), că i-a vindecat pe bolnavi și a înviat

pe morți prin puterea lui Dumnezeu (3:49), că a hrănit în mod miraculos pe cei flămânzi (5:112ff.), că este viu și trăiește în ceruri (3:55), că se va întoarce la sfârșitul veacului (43:61). Coranul, în mod remarcabil, afirmă că Isus este Mesia și Cuvântul lui Dumnezeu (3:45 și 4:171), cu toate că majoritatea musulmanilor nu înțeleg aceste titluri așa cum o fac creștinii. Musulmanii îl respectă pe Isus. Cei mai mulți nu îi vor spune numele fără să adauge imediat „Pacea să fie peste El”, ceea ce în arabă nu sugerează că El ar avea nevoie de pace, ci mai degrabă că noi îi acordăm tot respectul.

În același timp însă, majoritatea musulmanilor au sentimentul puternic că Isus nu a murit pe o cruce. Ei nu cred că a înviat din morți sau că a ispășit lumea de păcat, motiv pentru care oamenii nu ar trebui să I se închine ca lui Dumnezeu. Musulmanii nu cred că Singurul Dumnezeu al lui Avraam este triunic și S-a întrupat printre noi. Deși cred în Noul Testament, în Tora și în Psalmi ca și Cuvântul inerant al lui Dumnezeu în manuscrisele originale, ei cred că oamenii au modificat textul original al Bibliei pe care o avem astăzi, până acolo că Biblia pe care o avem astăzi nu este credibilă. Ei consideră că este o ofensă mare a ne referi la Isus ca Fiul al lui Dumnezeu.

Acestea nu sunt niște probleme marginale. Dacă scoatem Trinitatea, Întruparea, Crucea și Biblia din credința creștină, scoatem efectiv tot ce consideră creștinii necesar pentru mântuire. În articolele publicate în altă parte¹, am sugerat un mod de a avansa în privința acestor probleme. În acest articol mă voi concentra asupra echipării adunărilor noastre pentru a răspunde în mod constructiv



Say: He is God the One;
God the Absolute Eternal.
He does not beget,
nor is he begotten,
nor is there anything
like unto Him.

obiecțiilor pe care le ridică musulmanii cu privire la folosirea titlului de „Fiul lui Dumnezeu”.

IMPORTANȚA CONTEXTULUI

Majoritatea conversațiilor dintre musulmani și creștini pe acest subiect au loc într-un context polemic. Cercetați blogosfera și veți găsi musulmani și creștinii spunându-și lucruri regretabile când discută despre doctrina calității de Fiu a lui Cristos. Problema constă în faptul că s-ar putea să fie ușor să câștigăm o ceartă, dar să pierdem un prieten și să-l îndepărtăm de Isus.

În Matei 18:15, Isus ne aduce aminte că atunci când nu suntem de aceeași părere cu un frate, scopul conversației noastre ar trebuie să fie câștigarea fratelui sau a surorii noastre, nu doar câștigarea disputei. Dacă oferiți adunării argumente apologetice puternice pentru a demonstra că Isus este Fiul lui Dumnezeu, dar adunarea nu știe cum să comunice acel mesaj în dragoste, atunci ați eșuat în a vă echipa cu adevărat biserica.

Mai întâi, trebuie să ne apropiem cu o prietenie simplă și caldă de vecinii noștri musulmani. Nu vreau să spun că nu este important să ne exprimăm credința în cuvinte, ci doar că această exprimare trebuie să aibă loc în contextul prieteniei, a dragostei și a încrederii și respectului reciproc. Creștinilor nu trebuie să le fie teamă dacă se vor ivi ocazii de a discuta despre credință. Diferit de majoritatea necredincioșilor, mulți musulmani sunt încântați să vorbească despre întrebări religioase cu prietenii lor creștini. Pentru ca prietenia să fie una veritabilă nu trebuie să o vedem ca un mijloc de atingerea a unui scop.

Cea mai importantă cheie în relația cu prietenii noștri musulmani este să le oferim și să ne bucurăm de ospitalitatea lor. Dacă un prieten musulman se oprește să vă facă o vizită, să nu uitați *niciodată* să îi oferiți ceva de mâncare și de băut. Invitați-i cu familia la masă și acceptați-le invitațiile la masă pe care vi le fac. Asigurați-vă că invitați musulmani de același gen cu dumneavoastră, sau invitați și soțul, soția sau o rudenie de același sex la întâlnire. Când îi invitați, asigurați-vă că nu serviți carne de porc, șuncă sau bacon și evitați consumul de alcool. S-ar putea să fie un lucru bun pentru prietenii dumneavoastră musulmani să le spuneți în invitația pe care le-o faceți că nu veți servi carne de porc și băuturi alcoolice.

Din propria mea experiență, am constatat că atunci când discut despre calitatea de Fiu a lui Cristos cu o cunoștință musulmană într-un context caracterizat de polemică și neîncredere, niciunul dintre noi nu reușim să-l ajutăm pe

celălalt să înțeleagă mai bine ce credem și de ce este important acel lucru pentru noi. Când legăm o prietenie prin a lua masa împreună și când vorbim respectuos despre ceea ce credem, reușim să comunicăm într-un mod eficient.

NU CEEA CE SPUNEM CI CEEA CE AUD EI

Când vorbim cu musulmanii despre Isus, trebuie să învățăm ceea ce numim „comunicarea orientată spre receptor”. Nu trebuie să ne gândim doar la ce vrem să spunem, ci și ce vor auzi interlocutorii noștri. Când creștinii folosesc expresia „Fiul lui Dumnezeu”, majoritatea musulmanilor aude ceva diferit de ce cred creștinii că spun și de ceea ce afirmă Biblia. Pentru a înțelege mai bine acest lucru, haideți să aruncăm o privire asupra Coranului, iar apoi asupra Bibliei, pentru a vedea ce spun acestea despre termenul „Fiul lui Dumnezeu”.

Rugăciunile zilnice pe care le rostesc musulmani implică și recitarea unor pasaje scurte din Coran. Mulți musulmani recită în fiecare zi Surat al-Ikhlâs (112), unul dintre cele mai scurte capitole din Coran: „Spune: El este Singurul Dumnezeu. Dumnezeu este Cel Veșnic. El nu naște, n-a fost născut și nu există nimeni altul asemenea Lui.” Această rugăciunea aduce aminte zilnic musulmanilor devotați că Dumnezeu nu naște și nici nu este născut.

Ce înseamnă însă verbul arab *walada* („a naște”)? Deși este un termen înrudit al verbului ebraic *yalad* (Psalmul 2:7), cuvântul arab are o arie mai restrânsă de înțelesuri, referindu-se în general la nașterea literală, firească rezultată în urma uniunii sexuale dintre un bărbat și o femeie. Bineînțeles că nu aceasta ne învață Biblia despre Isus, nu aceasta cred creștinii.

Acest sens al verbului *walada* (și al substantivului înrudit *walad* – fiu sau copil) este clar în alte pasaje în care Coranul răspunde la întrebarea dacă are Dumnezeu copii sau nu. Sura 6:101 este unul dintre multele versete care spun: „Cum ar putea avea Dumnezeu un fiu (*walad*) când nu are o consoartă?” Când creștinii arabi vorbesc despre Isus Cristos ca Fiul lui Dumnezeu ei folosesc în general un alt cuvânt arab pentru Fiu (*Ibn*), înrudit cu ebraicul *ben*, cuvânt care are o sferă mai mare de înțelesuri decât *walad*.

Nu spunem prin aceasta că creștinii arabi nu folosesc niciodată verbul *walada* într-un sens metaforic, nu unul carnal. Crezul nicean în limba arabă îl folosește astfel. Când musulmanii folosesc acest cuvânt, ei se referă aproape întotdeauna la sensul său literal, firesc. Pe de altă parte, Coranul folosește frecvent cuvântul *ibn*

**Dacă scoatem
Trinitatea,
Întruparea,
Crucea și Biblia
din credința
creștină,
scoatem efectiv
tot ce consideră
creștinii
necesar pentru
mântuire.**

cu sens metaforic în expresia „fiu al drumului”, acel călător care are nevoie de găzduire.

Prin urmare, când un creștin spune: „Cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu”, ceea ce prietenul său musulman aude adesea este: „Cred că Dumnezeu a avut relații sexuale cu Maria din care a rezultat în mod firesc un fiu nelegitim divino-uman.” Acesta este un lucru inacceptabil atât pentru musulmani cât și pentru creștini. Nu e de mirare că musulmanii se simt ofențați de acest titlu.

DECI, SĂ SCHIMBĂM TRADUCEREA?

Mai mult de 95% din problemele ce privesc titlul de „Fiul al lui Dumnezeu” țin de o comunicare greșită și nu de o respingere a doctrinei creștine. Cu alte cuvinte, prietenii musulmani resping ceva diferit de ceea ce afirmă creștinii.

Deoarece sensul literal al expresiei „Fiul lui Dumnezeu” comunică musulmanilor ceva total diferit de ceea ce afirmă Biblia, unii oameni sugerează că ar trebui să schimbăm modul în care traducem expresia nou testamentară „Fiul lui Dumnezeu” (*huios tou theou*). Ei sugerează să găsim expresii „echivalente dinamice” care să comunice mai corect ce vrea Biblia să spună. În ciuda faptului că această propunere reflectă principii tradiționale de traducere, nu sunt de acord cu ea din două considerente.

În primul rând, nu am găsit încă o altă metaforă care să comunice spectrul complet de sensuri diferite, complexe și puternice cuprinse în cuvintele „Tată” și „Fiu” folosite în Biblie (vedeți mai jos o analiză a acestor sensuri). În al doilea rând, termenul „Fiul lui Dumnezeu” are un rol atât de important în Biblie și în tradiția teologică creștină încât majoritatea musulmanilor știu că această expresie trebuie să fie prezentă în Biblie. Dacă o înlocuim cu un echivalent dinamic, nu facem altceva decât să confirmăm suspiciunea musulmanilor cu privire la libertatea creștinilor de a modifica textul biblic atunci când le convine. Astfel nu facem altceva decât să subminăm credibilitatea Bibliei.

Înainte de a respinge această sugestie, este important să înțelegem ce impact emoțional puternic are termenul „Fiul lui Dumnezeu” asupra multor musulmani. Lingviștii ne spun că valențele emoționale ale unor expresii sunt atât de adânc înrădăcinate în căile noastre neuronale încât chiar și atunci când încercăm să dăm un sens nou unei expresii, nu o putem separa de asocierile ei emoționale mai vechi. Chiar și celor ce cred în Cristos, care vin dintr-un mediu musulman și care înțeleg ce înseamnă „Fiul lui Dumnezeu” și acceptă acel înțeles, le vine greu

să folosească această expresie. Sentimentele pe care le asociază aceștia expresiei „Fiul lui Dumnezeu”, sentimente dezvoltate în copilăria lor timpurie, îi determină în mod inevitabil să se gândească la ideea unui copil ilegal rezultat din uniunea sexuală dintre Dumnezeu și Maria.

Vă deranjează sugestia că Isus ar fi un copil ilegal? Ce spuneți despre ideea că Dumnezeu a avut o relație sexuală cu Maria? Bineînțeles că ne deranjează astfel de concepte. Ar trebui să o facă. Acesta este însă modul în care mulți prieteni musulmani se simt când prietenii lor creștini încearcă să le explice ce înțeleg creștinii când folosesc expresia „Fiul lui Dumnezeu”.

În ciuda acestui fapt, nu e suficient să schimbăm modul nostru de a traduce Scripturile. Este un motiv suficient însă pentru a fi extrem de atenți atunci când folosim acest termen în discuțiile cu prietenii noștri musulmani. Este mai bine să legăm într-ai o prietenie caldă bazată pe încredere și respect reciproc decât să folosim termenul cu ușurință și în mod neglijent. Cel mai important lucru: Nu folosiți niciodată termenul fără a explica imediat ce înțelegeți și ce nu înțelegeți prin el.

CE ÎNSEAMNĂ „FIUL LUI DUMNEZEU” ÎN BIBLIE?

Expresia „Fiul lui Dumnezeu” are diferite înțelesuri în contexte diferite din Biblie. Primul sens, pe care majoritatea cercetătorilor biblici îl vede ca cel mai frecvent sens din evanghelii, este cel de titlu mesianic, mai mult sau mai puțin un echivalent al termenilor „Mesia”, „Fiul lui David” sau „Împăratul lui Israel”. Matei 26:63; Ioan 1:49; 11:27 și 20:31 ne oferă exemple în această privință. Originea acestui termen ca titlu mesianic se găsește în 2 Samuel 7 și pasaje paralele din 1 Cronici 17 și 22. David a vrut să construiască Domnului un templu, însă Domnul a promis să ridice un urmaș lui David care să construiască un templu veșnic și al cărui tron Dumnezeu avea să-l întărească pe vecie. Dumnezeu spune despre acest viitor conducător mesianic: „Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu și nu voi îndepărta bunătatea Mea de la el” (1 Cron. 17:13).

Până aici, majoritatea musulmanilor va fi de acord cu acest lucru. În aceste pasaje, titlul de „Fiul al lui Dumnezeu” nu sugerează în mod neapărat un statut divin (vedeți însă Psalmul 45:6). El înseamnă pur și simplu că Acel Conducător Mesianic care a fost promis are o relație specială de dragoste cu Dumnezeu. El nu sugerează în nicio privință o naștere literală, firească. În alte pasaje biblice, „Fiul lui Dumnezeu” (sau pluralul „copiii lui Dumnezeu”) are alte sensuri.

Majoritatea musulmanilor însă consideră jignitoare o altă doctrină centrală credinței creștine, afirmația că Isus Cristos este „Fiul lui Dumnezeu”.

Un al doilea sens cu care este folosit termenul se găsește în Ioan 1:12, 13, unul dintre multe pasaje din Biblie care vorbesc despre cei ce cred în Isus ca și „copii ai lui Dumnezeu”. Este clar că acest pasaj nu se referă la o naștere literală, firească. Versetul 13 respinge în mod explicit ideea unei nașteri sexuale. Mai degrabă, el se referă la o relație de dragoste metaforică, spirituală.

Un al treilea sens poate fi întâlnit în Fapte 17:28, 29, și care spune că toate ființele umane sunt într-un anumit fel „urmașii lui Dumnezeu” (un sens diferit de cel folosit în Ioan 1:12). Luca 3:38 vorbește despre Adam ca „fiul lui Dumnezeu”. Este evident că lucrul acesta nu face nicio referire la o naștere literală, firească.

Deși majoritatea musulmanilor nu folosește expresia „copii ai lui Dumnezeu” cu referire la credincioși sau la ființe umane în general, din experiența mea știu că într-un context de prietenie, lipsit de polemică, cei mai mulți musulmani vor fi de acord (cu anumite condiții) că nu se simt ofenșați de acest sens al expresiei. Într-adevăr, au fost puține acele ocazii când am auzit lideri sau cercetători musulmani folosind expresia „copii ai lui Dumnezeu” cu referire la cei ce cred în Dumnezeu lui Avraam sau la ființele umane în general. Tot așa, majoritatea musulmanilor nu vorbește despre Dumnezeu ca „Tatăl” nostru, însă nu consideră jignitoare folosirea acestui titlu. Au fost puține ocaziile în care am auzit lideri și cercetători musulmani afirmând (cu rețineri) că Dumnezeu este Tatăl nostru în sensul că El este cel care ne poartă de grijă, ne disciplinează, ne învață cu dragoste și își găsește plăcerea în noi.

DUMNEZEU FIUL?

Există un al patrulea sens extrem de important pe care Biblia îl dă expresiei „Fiul lui Dumnezeu”, în special în câteva pasaje din Ioan. Termenul este aici mai mult sau mai puțin echivalent „Cuvântului lui Dumnezeu” care este expresia de sine a lui Dumnezeu și manifestarea vizibilă a Dumnezeului invizibil.

Conform lui Ioan 1, Cuvântul lui Dumnezeu era din veșnicie cu Dumnezeu și este Dumnezeu, prin acel Cuvânt al lui Dumnezeu au fost create toate lucrurile, Cuvântul S-a manifestat în Isus Cristos, iar noi l-am văzut slava. Versetul 18 adaugă (deși textul grecesc poate fi tradus diferit): „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” Ioan a folosit termenul „Fiu” cu acest sens în mai multe pasaje.

În Ioan 5:18–26, Isus spune că toți ar trebui „să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis”. Acest pasaj pare să afirme că vorbind astfel despre relația Lui cu Dumnezeu, Isus „Se făcea astfel deopotrivă [identic] cu Dumnezeu”. În Ioan 10:30 Isus spune „Eu și Tatăl una Suntem”. Iar în Ioan 14:9 Isus spune: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.”

Texte biblice ca acestea au lansat secole de reflecție teologică cu privire la relația Cuvântului/Fiului cu Dumnezeu Tatăl, în lumina afirmației puternice pe care o face Biblia că Dumnezeu este Unul. Aceasta a dus la formularea a ceea ce astăzi se cunoaște sub numele de doctrina Triunității divine. Mulți creștini din zilele noastre, când folosesc termenul „Fiul lui Dumnezeu” spun de fapt „Dumnezeu Fiul, a Doua Persoană a Trinității”. Este important să ne aducem aminte că Biblia nu folosește termenul exact în acest fel. O astfel de folosire reflectă formularea matură din punct de vedere teologic a secolelor care au urmat. La fel de important este să ne aducem aminte că Biblia folosește termenul în moduri care ne conduc în mod inevitabil la înțelegerea că Dumnezeu este triunic.

Deși Coranul vorbește despre Isus ca și Cuvântul lui Dumnezeu, majoritatea musulmanilor nu înțeleg termenul așa cum îl înțelege Biblia. Este evident că, până și în ce privește acest aspect, termenul biblic de „Fiu” nu se referă la o naștere literală, firească. El descrie o relație unică, eternă și spirituală între Isus și Dumnezeu. Musulmanii nu obiectează față de termenul de „Fiu” în sine, ci față de ideea că Dumnezeu s-a manifestat în trup, iar Isus Cristos este acea manifestare.

În privința acestei întrebări putem avea o conversație mai constructivă dacă ne gândim la relația Cuvântului lui Dumnezeu cu propria Ființă a lui Dumnezeu. Tradiția teologică islamică are o moștenire bogată de discuții hotărâte despre relația Cuvântului lui Dumnezeu cu Esența lui Dumnezeu. Coranul, asemenea Bibliei, ne învață că toate lucrurile au fost create prin Cuvântul lui Dumnezeu – Dumnezeu a spus „Să fie!” (de ex. Sura 16:40). Majoritatea comunității sunnite a tras concluzia de aceea că Cuvântul lui Dumnezeu în sine este etern și necreat. Ei au concluzionat următorul lucru: Cuvântul lui Dumnezeu nu este identic cu Esența lui Dumnezeu, dar nici nu este ceva diferit de Dumnezeu. Mai degrabă, Cuvântul lui Dumnezeu subzistă etern și necreat în Esența lui Dumnezeu. Unii teologi sunniți au mers mai departe spunând că din moment ce Cuvântul lui Dumnezeu este manifestat în Sfântul Coran,

**Mai mult
de 95% din
problemele ce
privesc titlul
de „Fiul al lui
Dumnezeu”
țin de o
comunicare
greșită și nu de
o respingere
a doctrinei
creștine.**

Creștinii au multe lucruri în comun cu musulmanii cu privire la persoana lui Isus, mai multe decât cu orice altă religie.

Coranul este atât calitatea eternă și necreată a rostirii din Dumnezeu, cât și expresia creată și temporală a celui Cuvânt etern.

Există câteva diferențe importante între această doctrină și înțelegerea creștină generală a celor două naturi ale lui Cristos, cea divină (necreată) și cea umană (creată), precum și a relației dintre Cuvântul/Logosul divin și Tatăl. Eu nu propun să minimalizăm sau să ignorăm acele diferențe. Există suficiente asemănări care pot sluji ca un pod ce poate duce la înțelegere, prin urmare atunci când creștinii explică ce cred ei, musulmanii să poată înțelege corect ce vor prietenii lor creștini să spună, fie că sunt sau nu sunt de acord.

EREZII NEINTENȚIONATE

Din nefericire, mulți creștini sunt prost informați cu privire la propria lor credință. Când încearcă să-și explice credința unui prieten musulman, ei exprimă în mod neintenționat anumite păreri pe care biserica le-a considerat erezii de-a lungul istoriei.

De exemplu, Coranul afirmă că Isus a fost creat asemenea lui Adam, din țărână (de ex. 3:59). Ca răspuns, unii creștini afirmă cu putere că Isus nu este în niciun caz o ființă creată. Totuși, doctrina creștină tradițională susține că Isus are două naturi, cea divină și cea umană, unite în aceeași persoană. Natura Lui divină (Cuvântul/Logosul) este necreată (Ioan 1:1). Natura Lui umană însă, este ca a noastră, în orice privință, cu excepția păcatului (Evrei 2:17; 4:15), creată din țărână și temporară, exact ca noi. Negarea umanității depline a lui Isus a fost numită în mod oficial „erezia docetistă”.

Alți creștini, când vorbesc cu prietenii lor musulmani, cad în ceea ce se cunoaștem drept „erezia apolinarismului”, credința că sufletul lui Isus a fost divin, îmbrăcat într-un trup uman. Problema cu această erezie este faptul că dacă Isus nu a avut cu adevărat un suflet uman, atunci El nu a fost ca noi în orice privință, ispitit ca și noi, dar fără păcat.

Alți creștini, în încercarea de a simți cu prietenii lor musulmani, accentuează atât de puternic separarea dintre natura umană și cea divină a lui Cristos încât ajung să îl descrie pe acesta ca o ființă umană locuită de Dumnezeu. Aceasta este numită adesea „erezia nestorianismului” (în ciuda faptului că Nestorie a avut o poziție mai nuanțată).

Discuția cu prietenii musulmani va pune la încercare modul în care își înțelege adunarea dumneavoastră credința cu privire la persoana lui Cristos. Cele mai frecvente greșeli pe care le fac în mod neintenționat creștinii laici (și unii păstori) sunt următoarele: 1) uită că Cristos

în natura Lui divină ca Logos este pe deplin Dumnezeu, 2) uită că în natura Lui umană deplină, Cristos are aceeași natură cu noi, 3) uită că aceste două naturi sunt unite în mod indisolubil în aceeași persoană și 4) uită că aceea uniune nu elimină distincția dintre cele două naturi.

CONCLUZIE

Ca pastor, cu cât vă ajutați adunarea mai mult să înțeleagă doctrina sănătoasă despre persoana lui Cristos, cu atât o veți echipa mai bine să răspundă corect întrebărilor puse de prietenii lor musulmani. În acest proces, îi veți fi echipat la un nivel mai profund pentru viața de credință, aceasta deoarece mântuirea noastră depinde de persoana lui Cristos. După cum au subliniat mulți gânditori creștini de-a lungul secolelor: „Dacă Cristos nu ar fi fost Dumnezeu, El nu ne-ar fi putut mântui, pentru că doar Dumnezeu ne poate mântui. Dacă Cristos nu ar fi fost om, El nu ne-ar fi putut mântui, pentru că doar cineva ca noi în orice privință, dar fără păcat, ne poate reprezenta ca mare preot care se aduce pe sine ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” Mântuirea omenirii depinde de faptul că Isus Cristos este atât pe deplin divin, cât și pe deplin om, și de faptul că cele două naturi sunt unite, dar distincte în aceeași persoană, Fiul lui Dumnezeu.



Joseph Cumming este un slujitor Assemblies of God care a slujit timp de cincisprezece ani în Africa de Nord. El a servit ca director al Programului de Reconciliere de la Centrul pentru Credință și Cultură a Universității Yale. www.josephcumming.com

NOTE

1. Centrul pentru Credință și Cultură a Universității Yale. <http://yale.edu/faith/rc/rc-rp.htm>. Accesat pe 25 october 2011.



Orfana care a devenit regină

de Marcia Lednicky

Să începem cu o întâmplare adevărată despre o fetiță orfană. Știm că întâmplarea este adevărată pentru că o găsim pe paginile Cuvântului lui Dumnezeu.

Această tânără orfană făcea parte dintr-o minoritate etnică, dar a devenit împărăteasa Imperiului Persan.

- Îndoielnic - da
 - Improbabil - da
 - Imposibil - potrivit logicii și rațiunii umane, da.
- La Dumnezeu însă toate lucrurile sunt posibile.

Există cinci personaje principale în această povestire.

Estera - o tânără ai cărei părinți au murit lăsând-o orfană.

Mardoheu - un verișor al Esterei. Când părinții ei au murit, el a luat-o în familia lui, a adoptat-o și a crescut-o ca pe fiica lui.

Împăratul *Ahașveroș* - conducătorul asupra unui teritoriu ce se întindea din India până în Etiopia, cunoscut ca Imperiul Persan.

Împărăteasa *Vasti* - soția împăratului Ahașveroș.

Haman - primul ministru al imperiului, a doua persoană din imperiu.

Primul capitol al cărții Estera, din Vechiul Testament, menționează că în cel de-al treilea an al domniei sale, împăratul Ahașveroș a dat o mare petrecere în cinstea conducătorilor săi, petrecere care a ținut șapte zile. În cea de-a șaptea zi, împăratul și toți oaspeții lui erau beți. El

a cerut ca împărăteasa să fie adusă înaintea lor cu coroana regală pe cap. Ahașveroș își dorea ca toți bărbații să-i admire frumusețea. Totuși, împărăteasa a refuzat să vină. Lucrul acesta l-a înfuriat pe împărat. Și-a chemat sfetnicii și le-a cerut un sfat. „Ce trebuie să se facă împărătesei Vasti?” Ei au răspuns: „Nu numai față de împărat s-a purtat rău împărăteasa Vasti, cât și față de toți domnitorii și de toate popoarele care sunt în toate ținuturile împăratului Ahașveroș. Căci fapta împărătesei va ajunge la cunoștința tuturor femeilor și le va face să-și nesocotească bărbații” (Estera 1:17-18).

Dați-mi voie să mă opresc pentru un moment ca să vă spun că acțiunile dumneavoastră influențează și pe alții prin. Învățăm pe alții în mare măsură prin exemplul nostru, nu doar prin cuvintele pe care le rostim. Acești bărbați au avut sentimentul că soțiile lor vor fi influențate de acțiunile împărătesei Vasti.

Mulți oameni urmăresc modul în care dumneavoastră, ca soție de pastor sau ca femeie implicată într-o anumită lucrare, vă tratați soțul, copiii și pe ceilalți oameni. Dați-mi voie să vă spun ce am mai spus adesea și ce voi mai repeta cu siguranță. Este un privilegiu minunat și o responsabilitate deosebită să ocupăm o poziție de conducere care ne oferă ocazia de a exercita *influență* asupra altora. Fiți mereu recunoscătoare pentru acest privilegiu special care v-a fost oferit.

Să ne întoarcem la întâmplarea noastră. Împăratul Ahașveroș a fost sfătuit să emită un decret scris prin care

să poruncească alungarea pentru totdeauna a împărătesei Vasti din prezența împăratului. O altă împărătească mai vrednică trebuia să fie aleasă. Împăratul a fost de acord și a decretat să fie exilată.

Nu peste mult, împăratului i-a trecut supărarea și a început să-i pară rău de ceea ce făcuse. Oficialii săi i-au sugerat să caute în toată împărăția pe cele mai frumoase fete fecioare. Aceasta să fie duse la palat, să li se ofere tratamente de frumusețe, după care împăratul să aleagă una dintre ele pe care să o facă împărăteasă. Ideea a plăcut împăratului.

Acesta este momentul în care intră Estera în scenă. Ea a fost una dintre tinerele alese pentru a candida la poziția de împărăteasă. Era o tânără evreică, dar vărul ei Mardoheu i-a cerut să nu spună nimănui despre originea ei.

Ascultați acum. Înainte de a se înfățișa înaintea împăratului, fiecare femeie a primit douăsprezece luni de tratamente de frumusețe. Nu-mi pot imagina cum e să te bucuri douăsprezece luni de o astfel de îngrijire. Vă puteți imagina un an întreg de tratamente de sănătate și înfrumusețare? Mai mult, se bucura de ajutorul a șapte slujitoare! Poate că ați auzit afirmațiile amuzante pe care le fac soții care spun: „Soția mea e la fel de frumoasă ca la început, doar că acum îi ia mai mult timp.” Bineînțeles că niciun soț nu ar face niciodată o astfel de afirmație.

Această parte a întâmplării ne oferă ocazia de a spune că aproape tot ce facem bine are nevoie de pregătire. În această „generație a lucrurilor instant”, mulți oameni vor să realizeze lucruri fără să fi avut parte de disciplina pregătirii. Lucrarea de slujire necesită o adevărată disciplină personală. Trebuie să ne pregătim inimile și mințile pentru a face lucrarea la care ne-a chemat Dumnezeu. Este foarte important să petrecem timp în rugăciune și pregătire înainte de a vorbi altora, fie în fața unui public, fie de la om la om. Petrecând în prezența Lui, inima noastră devine tot mai mult asemenea inimii Lui. Astfel putem iubi cu adevărat pe ceilalți. Ne putem bucura împreună cu ei când se bucură și putem suferi împreună cu ei când suferă. Pentru a fi eliberate de egoism, mânie, resentimente, motive greșite, un spirit critic, o limbă bârfitoare trebuie să ne umplem mințile și inimile cu Cuvântul lui Dumnezeu. Cunoașterea Cuvântului și timpul petrecut în prezența Lui ne pregătesc pentru provocările de fiecare zi. Să nu mă înțelegeți greșit, vă rog. Ceea ce tocmai am spus poate face pe cineva să creadă că a fi implicat în slujire este un lucru foarte dificil și neplăcut. Nu cred lucrul acesta. Fiind crescută ca fiică de lucrător și slujind alături de soțul meu mai bine de cincizeci de ani, pot spune cu toată sinceritatea IUBESC LUCRAREA DE SLUJIRE. Pot să apară, bineînțeles, ocazii când „pregătirea” dumneavoastră vă încurajează să spuneți și să face ceea ce trebuie, chiar

dacă persoana cealaltă se pare că nu a petrecut recent timp în prezența lui Isus.

Am deviat puțin aici, așa că haideți să ne întoarcem la întâmplarea noastră. Când a sosit momentul să se înfățișeze înaintea împăratului, Estera a primit posibilitatea de a alege îmbrăcămintea și bijuteriile pe care dorea să le poarte. A acceptat sfatului lui Hegai, bărbatul responsabil de toate femeile, și a purtat doar ce i-a sugerat acesta. Estera a fost admirată de toți cei care au văzut-o, iar împăratul a iubit-o mai mult decât pe toate celelalte tinere și a numit-o noua împărăteasă.

Aici iese la iveală atitudinea Esterei. Nu uitați, ea a fost aleasă pentru frumusețea ei. Timp de un an a fost îngrijită, a primit tratamente de înfrumusețare și a avut parte de șapte slujitoare care au avut grijă de ea. După acest tratament special, putea deveni egoistă și putea emite pretenții. Toate trebuie să fim atente la pericolul de a ne concentra asupra noastră și nu asupra lui Cristos. Să nu deveniți niciodată arogantă și să nu dezvoltăm o atitudine de genul „sunt mai bună decât tine”. Acceptați cu umilință și mulțumiți pentru favoarea zilnică a Domnului. Vărbășul pânzește mereu să găsească vreun domeniu în viața noastră în care să pătrundă și să ne ademenească la rău. Lăsa-ți mereu pe Duhul Sfânt să vă cerceteze inimile.

Acum intră cel de-al treilea personaj în scenă, Haman.

Împăratul îl făcuse prim ministru, cel mai puternic om din împărăție, al doilea după împărat. Toți dregătorii împăratului trebuiau să se plece înaintea lui când trecea pe lângă ei. Mardohei a refuzat însă. Haman s-a infuriat când Mardoheu, care devenise și el un dregător la palat, nu i-a acordat respectul pe care i-l acordau ceilalți. Când a descoperit că Mardoheu era evreu, s-a hotărât să nimicească toți evreii din întregul Imperiu Persan. Data de 7 martie a fost hotărâtă pentru uciderea evreilor. Proprietățile și bunurile lor aveau să fie date celor care-i omorau.

După cum vă puteți imagina, o mare întristare s-a răspândit în țară printre evrei. Mardoheu și-a sfâșiat hainele, s-a îmbrăcat în sac și cenușă și a mers în mijlocul cetății strigând și plângând cu amar. El a trimis un mesaj Esterei îndemnând-o să meargă repede înaintea împăratului și să ceară îndurare pentru poporul ei.

Împărăteasa Estera a răspuns: „*Toți slujitorii împăratului și poporul din ținuturile împăratului știu că este o lege care pedepsește cu moartea pe oricine, fie bărbat fie femeie, care intră la împărat, în curtea dinlăuntru, fără să fie chemat. Numai acela scapă cu viață, căruia îi întinde împăratul toiagul lui împărătesc de aur.*” Vărul Esterei, Mardoheu, i-a răspuns: „*Să nu-ți închipui că numai tu vei scăpa dintre toți Iudeii, pentru că ești în casa împăratului. Căci, dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte pentru Iudei, și tu și casa tatălui tău veți pieri.*” Ce i-a mai spus: „*Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta*

ai ajuns la împărăție?” (Eстера 4:11–14). Dragele mele colege de lucrare, cine ar putea să se îndoiască de faptul că „Dumnezeu v-a pus în lucrarea în care sunteți pentru o vreme ca aceasta”?

Împărăteasa Eстера a răspuns: „Du-te, strânge pe toți Iudeii care se află în Susa și postiți pentru mine fără să mâncați, nici să beți, trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și eu voi posti odată cu slujnicele mele, apoi voi intra la împărat, în ciuda legii; și dacă va fi să pier, voi pieri” (Eстера 4:16).

Găsim cu siguranță intrigă și pericol în acest pasaj. Dacă Eстера s-ar fi înfățișat neinvitată înaintea împăratului sigur și-ar fi riscat viața. Acest lucru se poate asemăna cu unele dintre experiențele noastre din viața de zi cu zi. Probabil că nu atât de dramatic ca înfruntarea morții, cu toate că și acest lucru este posibil în lumea în care trăim. Credincioși din zilele noastre înfruntă pericolul și chiar amenințarea morții pentru a-L propovădui pe Isus. Cel cu inima dedicată este gata să spună: „Dacă voi pieri, voi pieri, dar nu mă voi lepăda de Dumnezeu meu.”

Evident că împărăteasa Eстера era îngrijorată pentru poporul ei. Dumnezeu o așezase în mod supranatural într-o poziție din care să poată exercita o mare influență. Același lucru este valabil și în cazul fiecărui credincios dispus să se supună planului și scopului pe care îl are Dumnezeu pentru el. Dumnezeu ne-a pus pe fiecare într-o poziție în care putem avea un impact. Doamnelor, noi nu slujim din obligație sau dintr-un sentiment că „acestea sunt așteptările celorlalți de la mine”. Mai degrabă, noi slujim dintr-un profund sentiment de compasiune pentru alții. Există o responsabilitate serioasă în slujirea noastră. Isus ne-a spus: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult, și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult” (Luca 12:48). Se pare că libertatea de a mărturisi deschis pe Cristos ne este luată încetul cu încetul. Trebuie să lucrăm cât ușa este încă deschisă. Să facem tot ce putem pentru El, să fim tot ce putem fi prin harul Său și să folosim cu îndrăzneală orice ocazie pentru a vorbi despre Isus.

Dumnezeu a pus potențial în fiecare dintre noi. Avem multe lecții de învățat din această povestire despre un astfel de devotament. Eстера, o tânără fără părinți, adoptată de un verișor, nu s-ar fi gândit niciodată la posibilitatea ca într-o zi să salveze întreaga națiune a lui Israel. Chiar și simpla alegere a Esterei ca una dintre tinerele care au mers la palatul împăratului o putea umple de teama de necunoscut. Nu avea nicio idee despre rezultatul acelei situații. Mai mult ca sigur gândurile i-au fost inundate de numeroase scenarii. La urma urmei, aceasta însemna a părăsi stilul de viață pe care îl avea, a-și părăsi casa, familia și a trăi în împrejurări nefamiliare. A fost înconjurată de oameni pe care nu-i cunoștea, a fost forțată să adopte un stil de viață cu care nu era obișnuită. Seamănă cu implicarea în lucrare, nu-i așa? Nu știți încotro s-ar putea

să vă călăuzească Domnul. Cuvântul lui Dumnezeu ne încurajează. „*Întăriți-vă și îmbărbătați-vă; nu vă temeți și nu vă înpăimântați de ei, căci Domnul, Dumnezeul tău, va merge El însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa*” (Deuteronom 31:6). Putem să ne încredințăm viețile în mâna Dumnezeului pe care Îl slujim!

Posibilități nelimitate ne așteaptă în viitor când spunem: „Doamne, iată-mă, folosește-mă, sunt un vas disponibil. Nu mă interesează să mi se recunoască vreun merit, sunt gata să fiu deranjată de dragul lui Cristos.” În fiecare zi luăm decizii care ne influențează viața. Da, ne confruntăm adesea cu provocări și greutăți. Rareori privim situațiile dificile ca oportunități, de cele mai multe ori le definim ca probleme. Totuși, dacă nu există nicio problemă, nu avem nevoie de nicio minune. Cel Atotputernic intervine și astăzi în circumstanțele imposibile din punct de vedere uman!

Această întâmplare ilustrează totodată disperarea. „Du-te, strânge pe toți Iudeii care se află în Susa și postiți pentru mine fără să mâncați, nici să beți, trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și eu voi posti odată cu slujnicele mele...” (Eстера 4:16). Mulți oameni nu cresc în Cristos dacă nu trebuie să se încreadă în El ca să supraviețuiască. Ați avut parte de vreo experiență în care ați știut că nu puteți supraviețui fără ajutorul supranatural al Domnului? Fără îndoială că ați descoperit din experiențele pe care le-ați avut în trecut că atunci când chemați pe Dumnezeu, El vă dă o putere incredibilă. În cazul în care nu ați citit vreunul dintre articolele anterioare, trebuie să vă spun că aceste cuvinte de încredere vin din partea cuiva care a avut parte de ajutorul de nedescris al Domnului în cele mai dificile împrejurări ale vieții. În boala și moartea a unuia dintre copiii noștri, Dumnezeu a fost alături de noi, ne-a mângâiat și ne-a dat puterea să înfruntăm fiecare zi. Prin harul Său, putem să asigurăm și pe alții de credințioșia Lui.

Mai mult, vestea că am cancer de rinichi a fost un alt moment traumatic. Nu pot explica puterea emoțională pe care mi-a dat-o Dumnezeu. De fapt, în timp ce mergeam spre spital, mi-am pus mâna pe brațul soțului meu și i-am spus: „Cred că totul va fi bine, dar dacă cumva se întâmplă ceva, să știi că e în regulă.” Doar Dumnezeu poate da o astfel de pace și mângâiere. Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dat credință. El m-a ridicat deasupra împrejurărilor. Am fost disperată după puterea Lui supranaturală, după pacea Lui statornică și după siguranța îngrijirii Lui pline de dragoste. Nu m-a dezamăgit. Au trecut 13 ani de când mi s-a extirpat un rinichi și sunt sănătoasă și plină de viață. Dumnezeu este atât de credincios. El merită toată încrederea noastră. De fiecare dată când circumstanțele prin care trecem sunt extrem de grave, harul Său ne este îndeajuns. Credința noastră crește, iar puterea de a iubi și de a ne încrede în El cresc și ele deopotrivă. Există un

cântec ale cărui versuri spun: „De n-aș fi avut niciodată nicio problemă, n-aș fi știut că El o poate rezolva, n-aș fi știut ce poate face credința în Dumnezeu. Prin toate necazurile, prin toate necazurile, am învățat să mă încred în Isus, am învățat să mă încred în Cuvântul Lui.”

Îmi aduc aminte acum din nou de darul minunat pe care L-a dat Dumnezeu omului prin Singurul Său Fiu, Isus, ca să răscumpere creația Lui căzută. De fiecare dată când mărturisiți cuiva despre Isus, de fiecare dată când dați din timpul și energia dumneavoastră altora, declarați acest dar minunat. Dacă ați deține ceva ce știți că poate da viață oamenilor, ați fi dispusă și nerăbdătoare să împărtășiți acea informație? Ei bine, noi avem răspunsul pentru viața veșnică. Dumnezeu v-a pus într-o poziție unică de a mărturisi mesajul și de a demonstra beneficiile acceptării darului lui Dumnezeu. Mi-aduc aminte de un alt cântec: „Ți-L dau pe Isus, El e pacea ce întrece orice pricepere. Ți-L dau pe Isus, El este dragostea perfectă ce alungă frica. Ți-L dau pe Isus, El este apa pe care o bei și nu-ți mai este sete. Ți-L dau pe Isus, prietenul meu, Ți-L dau pe Isus.”

În final, să ne reîntoarcem la Estera. Minunea a fost mult mai mare decât orice altceva ar fi putut face Estera. Evenimentele care s-au petrecut în viața Esterei au durat mai mulți ani. Au fost o serie de circumstanțe „improbabile”. Când ne dăm pe noi înșine Stăpânului, ca să ne folosească după cum voiește, ne bucurăm de

har nelimitat, de posibilități nelimitate și de potențial nelimitat. Evreii au fost cruțați datorită credincioșiei și curajului Esterei. Într-o zi, când va fi scrisă povestea vieții dumneavoastră, fie ca alți oameni să poată mărturisi aceste lucruri despre dumneavoastră. Ea s-a dovedit întotdeauna interesată de ceilalți. Ea a avut curajul de a rămâne sinceră și credincioasă în timpul împrejurărilor dificile ale vieții. Dedicarea ei pentru cauza lui Cristos a fost o inspirație pentru toți cei care au cunoscut-o. Viața ei a adus cinste și slavă Tatălui.

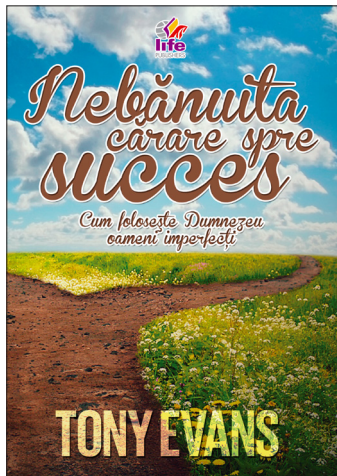
„Pot totul în Hristos, care mă întărește.”
(Filipeni 4:13)



Marcia Lednicky este o vorbitoare frecventă în cadrul conferințelor și seminariile pentru femei. Ea are o abilitate unică de a aplica adevărul scriptural la provocările vieții de zi cu zi. Lucrarea ei se bucură de un talent oratoric remarcabil prin care comunică dragostea lui Cristos.

NEBĂNUITA CĂRARE SPRE SUCCES

» TONY EVANS



În ciuda eșecurilor și stângăciilor tale, Dumnezeu are abilitatea – și chiar dorința – de a transforma situația în care te afli din damnare într-o viață înfloritoare. De fapt, Dumnezeu se delectează în a folosi oameni imperfecti care au falimentat, au păcătuit sau au ratat din plin ocazia de a împlini voia Lui.

Tu unde te afli? Ai dat și tu greș?

Nu contează. Asemenea bărbaților și femeilor din carte, se poate că te-ai încadrat și tu pe mirabila traiectorie către succes pe care ți-a pregătit-o Dumnezeu, în timp ce nu ai nici cea mai vagă idee despre cum stau lucrurile.

Nu crezi că a sosit vremea să primești încurajare și să descoperi în ce mod dorește Dumnezeu să te folosească pe tine?

204 p. • 14 x 20,5 cm • 21,80 lei

Oameni cu doi talanți într-o lume a celor cu cinci talanți

de Isaac Smythia

TEXT: Matei 25: 14-30

INTRODUCERE

Pilda talanților ne vorbește despre oameni care au primit cinci talanți, dar ne vorbește și despre oameni cu doi și cu un talant. Cei cu cinci talanți sunt acei oameni care fac parte din echipa olimpică, care câștigă concursuri de talente și de frumusețe, care câștigă discuri de platină pentru vânzarea de CD-uri. Din punct de vedere spiritual, ei sunt cei care scriu cărți, predică la convenții sau ajung lideri naționali. Mulțumim lui Dumnezeu pentru oamenii cu cinci talanți. Ce spune însă Cuvântul despre cei cu doi talanți într-o lume a celor cu cinci talanți?

MESAJUL

1. **Împărăția este activă** – cei care contribuie la înaintarea Evangheliei sunt cei care lucrează.

- Fecioarele înțelepte și-au făcut timp și s-au obosit să aibă untdelemn suplimentar la îndemână. (Matei 25:1-13)
- Cei neprihăniți dau de mâncare celor flămânzi și îi îmbracă pe cei goi. (Matei 25:31-46)
- Teologia „a fi” este manifestată prin practica „a face”. Fiecare om va acționa în cele din urmă conform credințelor lui. (Iacov 2:18-26)

2. **Dumnezeu a creat toți oamenii ca să fie diferiți** – El i-a creat pe unii slujitori cu cinci talanți, pe alții cu doi și pe alții cu unul. Pavel scrie că suntem cu toții parte a aceluiași trup și până și mădularele „vrednice de mai puțină cinste” sunt valoroase (1 Corinteni 12).

3. **Cei cu doi talanți pot avea momente de cinci talanți** – frumusețea împărăției constă în faptul că lui Dumnezeu îi place să ne țină într-o continuă învățare. Adevărul este că puteți face mai mult decât faceți acum în împărăție.

- Ghedeonii din cele mai nesemnificative familii, din cele mai mici seminții se pot bucura de mari victorii.
- Pescarii devin apostoli. Unii ajung să fie oameni cu cinci sau chiar zece talanți.
- Unii se ridică, apoi cad, apoi se ridică din nou (ca Petru, Pavel, Marcu și cei mai mulți dintre noi).
- Unii se ridică, însă se întorc la nivelul lor anterior. Vedem lucrul acesta în istoria regelui Saul.

4. **Dumnezeu are două lucruri pentru oamenii cu un talant.**

- Cel puțin un talant. Toți primesc ceva, face parte din natura umană.
- Responsabilitatea: S-ar putea ca cineva să spună cu nu e corect să judecăm pe cei cu un singur talant după aceleași standarde ca pe ceilalți. Stăpânul a dat fiecăruia după puterile sale. Dacă Dumnezeu vă dă ceva, atunci El se așteaptă să faceți ceva cu lucrul acela.

5. **Corectitudinea nu poate fi evaluată niciodată din perspectiva noastră.**

- Realitatea este că noi nu avem o perspectivă clară asupra a ceea ce este corect în împărăție.
- Stăpânul are propriile Lui standarde de corectitudine, foarte diferite de ale noastre. Ele se numesc Har.
- Isus vorbește despre aceste principii în pilda lucrătorilor viei (Matei 20).

6. **Ce este rușinos pentru oamenii cu cinci talanți, doi talanți și un talant?**

- În primul rând – să nu conștientizeze profunzimea talanților și a darurile care locuiesc în ei.
- În al doilea rând – să trăiască după mentalitatea „dacă”. Dacă nu s-ar fi întâmplat lucrul acesta... dacă mi-ar fi dat cineva o șansă... dacă s-ar fi purtat așa cu mine, și așa mai departe. Lumea este plină de oameni care spun „dacă”, dar împărăția este zidită de cei care spun „chiar dacă”!
- În al treilea rând – nici măcar să nu încerce. Cei ce zidesc împărăția sunt oameni care își asumă riscul și greșesc. Petru s-a lepădat de Domnul. Iuda L-a trădat. Diferența dintre cei doi este că Iuda nu a văzut nicio scăpare și a renunțat. Petru nu a făcut-o.

7. **Zidirea împărăției are de a face mai degrabă cu Stăpânul decât cu talanții.**

- Stăpânul a dat talanții. Stăpânul i-a cerut înapoi. Tendința noastră este să ne concentrăm asupra talanților, de parcă ar fi ai noștri. Ce lucru periculos. Această ispită ne provoacă acel „țepuș în carne” sau ne împiedică să primim mai mulți talanți.
- Dacă este adevărat că totul are de a face cu Stăpânul care ne dă talanții după criteriile Lui, atunci... nu contează atât de mult câți talanți avem, ci ce facem cu ceea ce ni s-a încredințat.

CONCLUZIE

Pavel rezumă diversitatea darurilor în Romani 12:3-8.

- Într-o zi vom sta înaintea Stăpânului ca să dăm socoteală de ce am făcut cu ce ne-a dat.
- Dumnezeu a pus talente unice în fiecare dintre noi, pe care ne-a chemat să le descoperim, să le dezvoltăm, să le prelucrăm în cuptorul de foc al vieții și să ne bucurăm apoi folosindu-le spre Slava Lui!